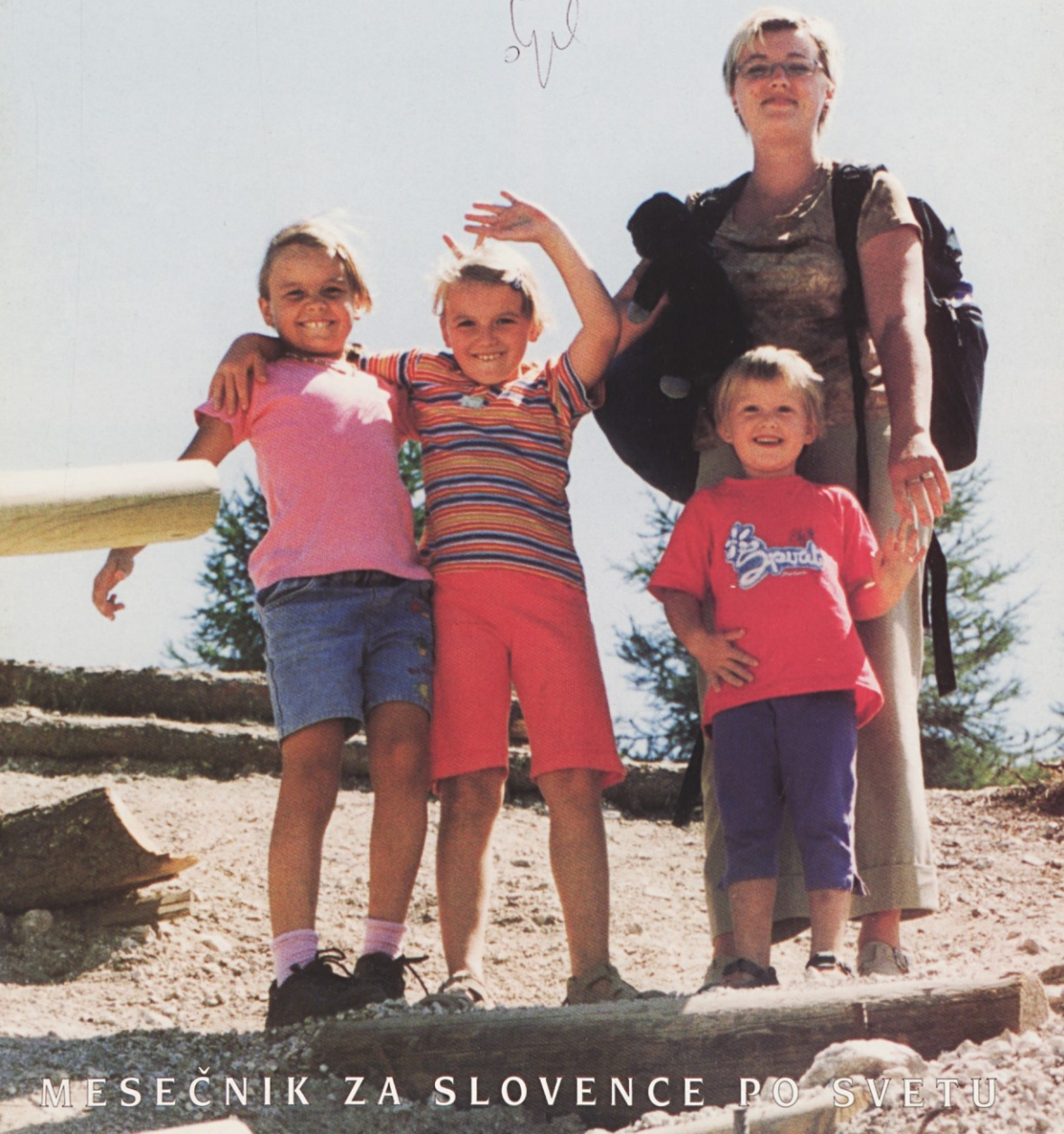

436676

NAŠA LUC

september 2003, letnik 52, številka 7

Lyl

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Romanje Treh Slovenij na Svetih Višarjah

Zgodovinar dr. Stane Granda

Nekateri so udobno sedeli na stoličih ...

... drugi pa še bolj sproščeno na tleh

Pred oltarjem Višarske kraljice ...

... v največji zbranosti ...

... in še po domače, da bo bolj držalo.

Bilo je enkratno.

NAŠA LUČ

Glasilno Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Fašizem najprej in kasneje komunizem sta v tem prostoru naredila veliko gorja 2

Ekumenski shod 6

Račun brez krčmarja 8

Višarsko srečanje Treh Slovenij 8

In memoriam 9

Upanje za Evropo 10

Jutri slovenskih katoličanov 11

Slovenija moja dežela 14

Iz življenja naših župnij 16

Leto brez sonca 40

Malo za šalo 42

Oglasi 43

Prva str. ovitka: L. Bekš: Višarska razposajenost
Druga str. ovitka: L. Bekš: Romanje Treh Slovenij na Sv. Višarje

Tretja str. ovitka: Arhiv SKM Mannheim: 25 let slovenske maše v Schwarzwald

Četrta str. ovitka: Z. Podvinski: Podružnična cerkev pri Podčetrtku

Tokratna številka Naše luči je bila za nas, ki smo jo pripravljali, nekaj prav posebnega. Po dveh mesecih »počitnic« ste nam poslali toliko novih prispevkov, poročil, nas vabili na vaša srečanja in tako se je na koncu zapisalo toliko dogodkov, da vseh ni bilo mogoče objaviti v tej številki Naše luči. Na žalost smo bili zaradi prostorske stiske primorani velik del zapisanega gradiva »oklestiti« na tisto najbolj nujno in pozorno izbrati vaše slike. Ostalo pa bo počakalo za kdaj naslednjič. Po svoje je to pomenilo za nas kar veliko dela, po drugi strani pa smo veseli takega odziva, saj kaže, da smo na pravi poti in da dejansko pokrivamo tisti del vašega vsakdana, ki se dotika vaše izseljenskega in krščanskega življenja.

Mislim, da tokratna Naša luč še posebej izžareva neko optimistično energijo. Polna je pozitivnih sporočil: od pogovora meseca, kjer se srečujemo s problematiko zamejstva in njihovega boja za narodno identiteto, do našega vsakoletnega romanja Treh Slovenij na Sv. Višarje, kjer smo bili letos deležni posebnih božjih milosti. Bili smo priče zelo veliki množici romarjev, enkratnemu vremenu in predavanju, ki nam je poskušalo odpreti oči za prihodnost - kako živeti v današnji družbi, kako kot kristjani oblikovati to družbo tudi v prihodnje. Ta pozitivna energija se je po skupni sv. maši kasneje sprostila v prijetnem druženju okoli Marijinega svetišča na Višarjah. Tudi poročila iz vaših župnij so polna dogodkov, ki samo dokazujejo, kako živo je lahko župnijsko življenje v izseljenstvu, če le stopite skupaj in družno, kot skupnost organizirate prireditve. Ti skupni nastopi obrodijo mnoge sadove in nenazadnje tako boste medse uspeli pritegniti tudi naše najmlajše rojake, o katerih v tej številki beremo, da so bili s krstom sprejeti v krščansko skupnost, drugi so prejeli prvo sveto obhajilo, tretji pa so svojo zrelost potrdili s sv. birmo. Kar nekaj jih omenjate v tej Naši luči in prav je, da jih imamo pred očmi za v prihodnje. Beremo lahko tudi o mladoporočencih, ki bodo od vas starejših prevzeli mnoge odgovornosti. In vse to dogajanje nas lahko navdaja s prepričanjem, da so to sadovi vaših prejšnjih naporov, odrekanih in skupnih druženj okoli slovenskih župnijskih skupnosti. In nenazadnje, vse to skupaj je spomenik, dediščina, ki jo za sabo zapuščajo naši rojaki, ki so se za vedno poslovili od nas. Tudi o njih so poročila v tej številki. Za njimi ostajajo sledi, veliko bolj dragocene in večje, kot če bi jim postavili spomenike. Ves ta utrip, ki ga lahko doživimo ob vašem druženju, je njihov spomenik, ki je živ in sestavljen iz življenjskih zgodb vseh vas.

Vse dobro.

Fašizem najprej in kasneje komunizem sta v tem prostoru za mejo naredila veliko gorja

Jurij Paljk, odgovorni urednik zamejskega tednika Novi glas, pesnik, pisatelj in neutrudni iskalec sožitja med slovensko, furlansko in italijansko besedo.

Jurij, najprej bi Vas prosil za kratko osebno predstavitvev, da Vas bodo naši bralci mogli uvrstiti v zamejski prostor.

Po rodu sem z Vipavskega, kjer sem se rodil pred 46 leti v številni družini na majhni, lahko bi celo rekel tipično majhni vipavski kmetiji, o kateri se je včasih reklo, da je »zemlje premalo za živeti in preveč za umreti«. Skromno, a lepo otroštvo, kasneje vpis v malo semenišče v Vipavi, v slovito Srednjo versko šolo, ki me je gotovo najbolj zaznamovala za vse življenje. To je bila univerza življenja in življenje brez primere! Kakšni profesorji! Kakšne prijatelje imam še vedno iz tega obdobja! Preko dvesto sedanjih slovenskih duhovnikov je dala ta šola! Pokojni prof. Otmar Črnilogar je imel prav, ko nas je mulce, ki se nismo dovolj učili v prvem letniku, ozmerjal z besedami: »Ali se boste učili ali pa boste šli domov, ker jaz ne bom učil mežnarjev in strežnikov, ministrantov. Iz vaših vrst morajo priti duhovniki, prihodnji slovenski škofje, slovenski pisatelji, pesniki, izobraženci!« Tako je tudi bilo.

Kasneje sem moral po vojaščini in ponovno opravljeni maturi v Trst, v Ljubljani nisem mogel študirati, ker semeniške mature niso priznali, vsaj meni ne. Tako sem od leta 1978 v Italiji, kjer sem se takoj vključil v

življenje slovenske narodne skupnosti, kmalu začel pisati, sodelovati z Novim listom, Radiem Trst A, Primorskim dnevnikom, drugimi časopisi in revijami, postal sem časnikar in danes sem odgovorni urednik Novega glasa, tednika Slovencev v Italiji, ki je pred dobrimi sedmimi leti nastal z združitvijo goriškega Katoliškega glasa in tržaškega Novega lista. Z družino, tri otroke imava z ženo Adriano, živimo v vasi Terzo pri Ogleju. Sem član vsedržavne zbornice časnikarjev v Italiji ter tudi član Društva slovenskih pisateljev. Pišem pesmi, izdali so mi že več zbirk poezije, lansko leto pa je izšla pri goriški Mohorjevi družbi tudi knjiga Očetovstvo malo drugače, v kateri opisujem življenje v večjezični, svoji družini, saj je Adriana Furlanka in doma govorimo tri jezike: slovenskega, furlanskega in seveda italijansko.

Kako bi danes opisali slovenskega zamejca v Italiji?

Najprej bi rad povedal, da pojem, ki ga uporabljamo za s Slovenci posejan prostor v Italiji, zamejstvo torej, v luči skorajšnjega vstopa Slovenije v Evropsko unijo, ne zadošča več in je vprašanje, če bomo zamejci še zamejci v novi Evropi. Dejstvo je, da Slovenci od vedno živimo v Italiji ob meji z današnjo Slovenijo. To je tista znana etnična meja med furlanskim, slovenskim in italijanskim svetom, ki se v bistvu ni spremenila od slavnega oglejskega patriarhata naprej in prav Cerkvi

gre največja zasluga za to, saj je oglejska Cerkev zgledno skrbela, da smo dihali in živeli isto družbo, verjeli v istega Boga in živeli isto Cerkev, a vsak v svojem jeziku. Fašizem najprej in kasneje komunizem sta v tem prostoru naredila veliko gorja, a dejstvo je, da se etnična meja med slovenskim narodom in furlanskim ter italijanskim svetom že več stoletij ni spremenila. Govori o naši trdoživosti, pa čeprav moram priznati, da nas je vedno manj. Rakasta rana, ki je asimilacija, se pravi potujčevanje, je naredila svoje. Asimilacija je za razliko od integracije pogubna in nas uničuje. Cerkev je vedno stala ob strani narodnim manjšinam, tudi za časa fašizma je bilo tako. Vedno so se našli duhovniki, ki so vedeli, kaj je prav. O slovityh primorskih duhovnikih, ki so na zahodni meji ohranili slovenstvo, je bilo povedano še vedno premalo, a svoj spomenik imajo v nas, ki nadaljujemo njihovo delo ohranjanja in gojenja slovenstva na najbolj ogroženem slovenskem področju, prostoru od Trbiža do Milj.

Kdo danes povezuje te ljudi?

Cerkev gotovo, pa čeprav danes živimo v družbi, ki s krščanstvom nima dosti skupnega in tudi vloga Cerkve je bolj šibka kot nekoč, sekularizacija je naredila svoje, potrošništvo pa tudi. Slovenci v Italiji smo dobro organizirani, in sicer v dve večji krovni organizaciji, ki združujeta društva, slovenske ustanove itd. Seveda je steber vsega šolstvo, ki nam ga je Italija morala dati po mednarodnih obvezah po drugi vojni. Šola škripa, Slovenci v Italiji imamo vse manj otrok in svoje pri- naša tudi novost, ki je v tem, da se v slovensko šolo v Italiji vpisuje vse več otrok iz dvojezičnih zakonov, kar je lahko bogastvo, a je večkrat samo osiromašenje. Veliko nam pomaga domovina Slovenija, tako finančno kot drugače, za kar bi se rad zahvalil, obenem pa tudi vsem povedal, da s tem, ko nam pomaga, pomaga sebi, saj je pritisk velikega italijanskega naroda na zahodni meji do vseh enak, tudi do Slovenije in zato domovina sebi naredi uslugo, če skrbi za nas!

Ali ste v tem svojem času, ko živite v zamejstvu, morda opazili kakšen razvoj slovenskega zamejca ali pa so ostali več ali manj enako organizirani, se srečujejo z enakimi težavami ...?

Opazil sem predvsem to, da vse več dvojezičnih zakonov svoje otroke pošilja v slovenske šole, kar je dobro, smo priča deasimilaciji, kar je več kot le dobro. Sodelovanje med obema krovnicima organizacijama, ki krijeta dve plati iste zamejske duše, je dobro, težava je le v tem, da nas je vedno manj. Težave imamo s kadri,

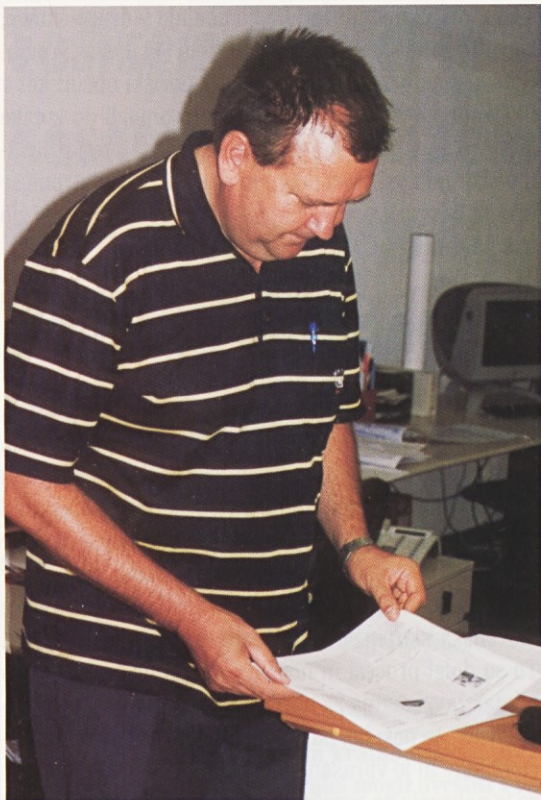
s tem, da nam študirani ljudje uhajajo v druge službe, ker jih sami ne moremo zadržati v naših krogih. Gotovo smo s tem, ko smo tako v goriški občini kot v Furlaniji Julijski krajini aktivno pripomogli do zmage leve sredine, politične opcije, v kateri se prepoznavamo skorajda vsi Slovenci, pomagali ustvariti strpnnejše in bolj odprto ozračje, ki ga še do pred nekaj leti do nas Slovencev ni bilo.

Ali se je z osamosvojitvijo Slovenije na nek način vsaj »notranje« osamosvojil tudi slovenski človek v zamejstvu?

Na žalost tega ne morem reči, ker je bilo veliko takih, ki so do konca upali, da se Jugoslavija ne bo sesula. Morate vedeti, da je predvsem slovenski Kras, a tudi Trst z okolico, živel in dihal levico skozi več plasti, od skrajne stalinistično obarvane do titovske levice, če smem tako reči. Da je to res, priča danes zasedba v deželnem svetu, kjer je samo en predstavnik stranke Slovenska skupnost, a so štirje drugi iz levih strank. To so dolgi procesi in nočem reči, da na levici ni bilo nikdar zavzemanja za narodnost, a dejstvo je, da je bila levica, še posebej partija, vedno dosti bolj »internationalna« in je vprašanje narodnosti zanemarjala, kar se je pokazalo za zgrešeno. Te posledice imamo danes

Jurij pred uredništvom Novega glasa v Gorici

Še zadnji pregled, potem pa tiskarna

na krožniku, veliko naših ljudi se je za vedno poitalijančilo.

Kako je z mladimi?

Mladi, kar jih je v naših vrstah, vedo, da bomo kot narodna manjšina preživeli le ob tesnem sodelovanju z matično domovino. Na žalost med mladimi skorajda ni prisotna slovenska popularna kultura, ki je skorajda edina, ki mladega človeka nagovarja, da misli, čuti, živi slovensko. Razložim takoj: Skorajda ne boste našli mladega zamejca, ki bi doma vedno in ob vsaki uri dihal, živel slovensko, se pravi gledal slovensko televizijo, poslušal slovenski radio, poznal slovenske popevke, sodobno literaturo, umetnost, pogovorni jezik. V zameno posluša in živi italijansko stvarnost, kar je razumljivo, a se tako večkrat zgodi, da ima pred seboj mladega človeka, ki sicer govori slovensko, a je po miselnosti čisti in povprečen Italijan. To je izjemno slabo in to se kaže tudi v tem, da ima vse manj mladih Slovencev vezi z domovino Slovenijo, kar je pogubno. Šole bi lahko naredile veliko tako, da bi načrtno pošiljale otroke v Slovenijo za mesec, dva na leto! Sam sem doma poskrbel, da je na našem domu krožnik, da sto-

ji antena, da otroci od malih nog gledajo slovensko televizijo, da vedo, da je biti Slovenec lepo, da je slovenska država enakovredna italijanski, da Oto Pestner poje vsaj tako dobro kot Adriano Celentano in da je Oliver Dragojevič prav tako dober, če ne bolj kot Robbie Williams.

Bodo mladi znali umestiti svojo narodno pripadnost v svetu, ki skoraj ne pozna več meja in starih oblik združevanja. Bodo znali »globalizirati« svojo slovenskost?

To bodo znali le, če bodo sami ostali Slovenci, če bodo svoje slovenstvo živeli in če bodo vedeli, da so za drugega zanimivi samo, če so drugačni, če so Slovenci. Podpopprečnih Italijanov nihče ne potrebuje, Slovenec v Italiji pa si zanimiv, ker si samosvoj, sebi lasten.

V zadnjem času je politično gledano Slovincem uspел velik preboj v deželi, saj so na deželni volitvah zasedli kar pet mest. Kaj to pomeni in kakšna je sedaj perspektiva zamejca?

Jasno je, da se bomo Slovenci borili še vedno za svoje pravice, na deželi imamo pet ljudi, od tega štiri predstavnike levice, kar je dovolj zgovorno za vse nas. To je tudi razmerje pri nas. V kratkem moramo doseči, da postane tudi Trst mesto, ki je vključeno v zaščitni zakon, saj ne smemo dovoliti, da bi italijanska desnica imela Trst za samo italijansko mesto, v njem smo od vedno tudi mi.

Naslednje leto bo tudi Slovenija vstopila v prostor združene Evrope. Kaj to po Vašem pomeni za državo Slovenijo in obenem za vse Slovence, ki živijo v zamejstvu in širše po vsem svetu?

Upamo, da bo to pomenilo veliko za vse nas, predvsem za zamejstvo. Bojimo se sicer še večjega italijanskega pritiska na Slovenijo, a vemo, da bomo Slovenci uspeli, če se bomo držali svojih trdnih korenin in če bomo nase, na svoj jezik in na svojo omiko ponosni, jih bomo znali ohraniti. Pričakujem, da bo tudi v Sloveniji nastal nek pozitiven odnos do vrednot, kot so slovenski simboli, jezik, kultura, izročilo. Na tem področju bi morala narediti dosti več slovenska šola! Samo od nas bo odvisno, če bomo kot narod obstali ali ne! Sam sem velik optimist, ker vem, kakšni smo mi Primorci, česar pa si ne upam trditi za Slovence iz osrednje domovine. Malce več ponosa bi le lahko imeli, nase in na svoje slovenstvo bi morali le nekaj več dati! Grozljivo je, da ti nek profesor v Državnem zboru govori angleško ... Doma, pa angleško, lepo te prosim, Ljubo! Kje pa smo!

Nase moramo nekaj dati, šele tako nas bodo drugi cenili. Če se sam ne ceniš, te drugi ne bodo cenili!

Ali se država Slovenija, po Vašem mnenju, dovolj dobro zaveda, kaj čuti in misli zamejec, kaj od nje pričakuje in nenazadnje kaj ji lahko tudi da?

Seveda se ne, a to je star problem, ko nekateri v nas vidijo le sitneže, ki samo nekaj jamrajo, drugi pa še teh ne. Je pa v Sloveniji veliko ljudi, ki vedo, da smo branik slovenstva. Nekoč sem neki visoki uradnici iz slovenske vlade dejal tako: »Če nam ne boste pomagali, boste čez nekaj let morali pomagati ljudem v Šempetru in Vrtojbi, v Tolminu in v Dutovljah!« Za temi besedami stojim še danes.

Ste urednik časnika Novi glas. Ali lahko na kratko predstavite tudi to svoje poslanstvo, kaj časnik predstavlja v zamejstvu?

Kot tednik smo zavezani slovenstvu, demokraciji, svobodi in seveda krščanskemu etosu. Nagovarjamo ljudi, ki jih drugi ne morejo. Skrbimo za jezik in za naše vrednote, za to, da tudi »tisti, ki hodijo k maši,« vedo, da imajo v tem našem malem svetu svoje dostojanstvo, svojo nezamenljivo vlogo in tudi poslanstvo.

Kako je z naročniki in bralci?

Hvala Bogu, ohranjamo naročnike, mladih je seveda manj kot starejših. Berejo nas, a tako kot druge: vedno manj, kar je šibka točka današnjega človeka!

Kaj danes lahko stori slovenska tiskana beseda v zamejstvu? Je še potrebna in če je, kje so njene možnosti, da nagovori?

Še kako je potrebna, še kako! V trenutku, ko vstopa Slovenija v Evropsko unijo, postajamo nevarno odprti in ranljivi na vseh ravneh in je še kako pomembno, da smo prisotni tudi s tiskano besedo. Mislim, da bo potrebno še posebej v goriškem novem prostoru nagovarjati Slovence z obeh strani državne meje, nagovarjati tako, kot to počnemo mi, ki nismo nikdar pristajali na delitve, ampak smo vedno nagovarjali vse tiste, ki vedo, da je biti kristjan dostikrat sicer težavno, a lepo, kot je lepo in nujno ohranjati slovenstvo!

Vemo, da so nekoč slovenski duhovniki v zamejstvu odigrali odločilno vlogo pri povezovanju in organiziranju Slovencev. Je danes temu še tako oziroma kako Vi vidite vlogo slovenskega duhovnika v zamejstvu danes?

Na žalost jih je vedno manj in še ti, ki so, premalo sodelujejo med seboj, so premalo povezani med sabo. Duhovnik v naši sredi seveda ohranja vlogo povezovalca in ima svojo dušnopastirsko vlogo. V tem razdrobljenem svetu potrebujemo svetih duhovnikov, ki vedo, da se vse začne pri Besedi, a da je slovenska beseda za slovenskega vernika izjemno pomembna, saj se ve, da se lahko moli le v maternem jeziku!

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Jurij z ženo Adriano, otroki in sestrama na romanju Treh Slovenij na Sv. Višarje

Ekumenski shod

V tem članku o prvem ekumenskem shodu v Berlinu bom povzel nekaj misli, ki sem jih v razširjeni obliki in pod naslovom »Ali je v Berlinu padel še en zid?« objavil v julijski številki tržaške revije Mladika.

Prvič po Lutru so se na množičnem shodu srečali katoliški in evangeličanski verniki v skupnem projektu: postati blagoslov, drug z drugim, drug ob drugem, na poti proti skupnemu cilju, novi človečnosti, močnejši solidarnosti, strpnjšemu in mirnejšemu načinu življenja, evangelijski pravičnosti.

Od srede, 27. maja, do nedelje, 1. junija, je v Berlinu potekal prvi ekumenski shod krščanskih Cerkva. Udeležilo se ga je 200.000 stalnih udeležencev, ob odprtju in ob slovesnem sklepu so organizatorji naštelih nad 400.000 obiskovalcev. Začetek in sklep shoda sta potekala pri znamenitih Brandenburških vratih, prav tam, kjer je stal berlinski zid.

Močan simbolni naboj že podrtiga zidu, podoba mesta Berlina, ki je še vedno veliko gradbišče, na novo pridobljena enost nemškega geografskega prostora, skratka, zagon, občutek uspešnosti in vloga protagonistov pri skorajšnji izgradnji hiše evropskih narodov so bili iracionalni okvir dogajanja na zgodovinskem berlinskem shodu. Ne več katoliški shod, Katholikentag, tudi ne samo evangeličanski shod, Kirchentag. Prvič skupaj: prvi ekumenski shod, 1. ökumenischer Kirchentag 2003 – Berlin.

Za konkreten dosežek zблиževanja krščanskih Cerkva lahko štejemo podpis dokumenta »Charta oecumenica«, Ekumenska listina, ki sta ga za veliko noč 2001 v Freiburgu podpisala svet evropskih katoliških škofovskih konferenc (CCEC) in konferenca evropskih Cerkva (KEK), v katero se uvrščajo evropska pravoslavna, svobodnjaška, reformirana in anglikanska Cerkev. Slovesno so to listino potrdili v Berlinu v petek, 30. maja, s podpisom 16 nemških krščanskih Cerkva. Slovesno so jo podpisali kardinal Karl Lehman, predsednik nemške škofovske konference, predsednik sveta evangeličanskih Cerkva v Nemčiji

Manfred Kock in škof Walter Klaibe, zastopnik evangeličanske metodistične Cerkve.

Tekst ekumenske listine načrtuje program skupnega dela krščanskih Cerkva v Evropi: edinstvo v veri, enost v občestvu in skupno odgovornost pri izgradnji Evrope. Pri tem ne gre le za tekst, ki sicer včlanjenih Cerkva cerkvenopravno v ničemer ne obvezuje; v njem je zapisan tudi proces ekumenskega zблиževanja zadnjih desetletij. Zato je listina nekakšen temeljni kamen, na katerem naj raste bodoča stavba krščanstva.

Ekumensko srečanje v Berlinu 2003. Izidor Pečovnik, župnik v Berlinu, je zbranim spregovoril tudi o berlinskih Slovencih.

Obenem Charta oecumenica zaobjema tudi sanje: kdaj in kako končno ena sama Kristusova Cerkev?

Če je drugo tisočletje v nasprotju s prvim, ki ni poznalo globljih razpok znotraj krščanstva, že leta 1054 zarezalo ločnico med Vzhodom in Zahodom in nato v prvih desetletjih 16. stoletja zašlo še v razkol Cerkve na Zahodu, bo tretje tisočletje uspelo sešiti raztrgano Kristusovo suktnjo?

V okviru integracijskih tokov, ki potekajo v Evropi in zajemajo tudi pravoslavni Vzhod in na podlagi duhovnega dogajanja v Berlinu, so te sanje upravičene. Zahteva jih evangelij sam in Kristusova prošnja k Očetu: »Da bi vsi postali eno!« (Jn 17,21)

Prvi ekumenski shod krščanskih Cerkva v Berlinu je bil v tem smislu obetaven, v prihodnost usmerjen krščanski forum, ki je v marsičem pozitivno presenetil udeležence same in javnost nasploh.

Presenečenje ekumenskih dni je bilo med drugim zelo pozitivno in optimistično pozdravno pismo papeža Janeza Pavla II., ki ga je na odprtju ekumenskega shoda prebral papežev nuncij v Nemčiji, nadškof Giovanni Lajolo. Papež upa in skoraj preroško napoveduje, da bo v deželi, kjer je nastal zahodni razkol, prišlo do ponovnega zedinjenja Kristusove Cerkve. To, kar nas združuje, je močnejše in odločilnejše od tega, kar nas ločuje, je podčrtal. Tudi njegov »ministere« za zedinjenje kristjanov, nemški kardinal Walter Kasper, je v odmevnem predavanju v petek, 30. maja, v eni od prepolnih dvoran berlinskega sejmišča nagovoril prisotne z odprto vizijo zedinjene Kristusove Cerkve in pri tem dejal: v bazi je veliko ekumenskega zagona, ampak vedite, da je papež že dlje od baze. Iz duha njegovega izvajanja ni bilo čutiti, da bi bil to samo retorični trik. Z vidika dogajanja v Berlinu zagotovo ne.

Nekaj redkih posameznikov Slovencev nas je bilo priča zgodovinskemu dogajanju v Berlinu. Slovenski župnik v Berlinu, Izidor Pečovnik, je na javni tribuni o priseljencih v Nemčiji v imenu berlinske škofije govoril tudi o nas. O tistem koščku narodovega telesa, ki že štiri-deset ali več let živi »s trebuhom za kruhom« v Nemčiji in je povojni izgradnji te dežele podaril svoje žulje, večkrat tudi za ceno svojega zdravja, in je zdaj z drugo in tretjo generacijo sestavni, že integrirani del nemške družbe. Slovenska prilagodljivost, včasih res tudi na škodo lastne identitete, največkrat pa, na srečo, v blagoslov pri izgrajevanju sebe in okolice, daje pečat tudi eni od mestnih četrti Berlina. V nemško-slovenski župniji sv. Elizabete, ki jo vodi Dori

Jelka in Štefan Fabčič – udeleženca ekumenskega shoda v Berlinu iz Stuttgarta

Pečovnik, tako smo slišali na javni tribuni, je ekumensko sodelovanje med katoličani in evangeličani na zavidljivi ravni, prav tako odprtost in solidarnost do drugih priseljencev, zlasti muslimanov. Zvezni predsednik Johannes Rau, ki je bil prav tako govornik na tej tribuni, je v sklepnem nagovoru orisal vizijo nove, bolj človeške, v bistvu iz krščanskih korenin rastoče solidarnosti, ki bo za hišo evropskih narodov odločilnega pomena.

V marsičem smo Slovenci že v Evropi. V marsičem smo bili že od nekdaj. Od slovenskih humanistov in od Primoža Trubarja naprej, ko smo s pisano besedo in s prevodom Biblije stopili na enakopravno raven drugih, večjih in močnejših evropskih narodov, ko so nas kultura, skupna krščanska vera in neka skrivnostna, še neimenovana slovansko obarvana intuitivna gravitacijska sila oblikovale v narodno občestvo, kjer so lahko rasli duhovni velikani in geniji, tako bolj ob robu, na prisojnih obronkih slovenske družbe in Cerkve. Da, v Evropo, domov se vračamo.

Ko bo čez slabo leto, od 22. do 23. maja 2004, v Avstriji potekal katoliški shod srednjeevropskih držav, bomo duhovno dovolj zreli, da prinesemo svoj specifični slovenski doprinos v »jerbas« srednje Evrope? Verjetno se tam še ne bo zgodil Berlin 2003. Dogaja pa se lahko dobra priprava na nove čase, ki jih ekumenski dogodek v Berlinu že objublja.

Zvone Štrubelj

Račun brez krčmarja

Neko nedeljo sem srečal znance in jih pobaral, če so že bili pri maši. »Ah, danes nismo razpoloženi za kaj takega,« se je glasil odgovor. »Saj pridemo prihodnjo nedeljo.«

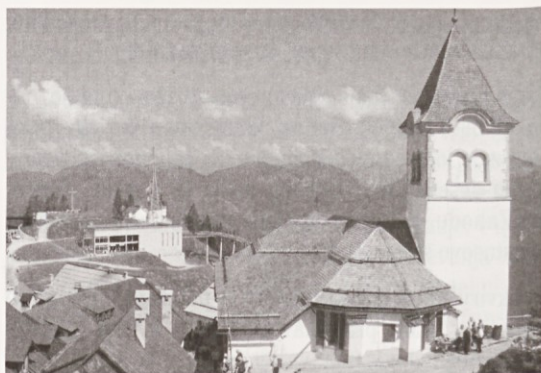
Kot davni utrinek se je v meni prebudil spomin iz otroštva. S starši smo se nekega nedeljskega jutra odpeljali na obisk k sorodnikom. K maši seveda nismo šli, ker smo se nameravali vrniti do večera domov in se udeležiti večerne nedeljske božje službe. Namen je bil nadvse dober. Niti pomislili nismo, da se lahko zgodi kaj nepričakovanega, kar bi nas od tega odvrgnilo.

V poznih popoldanskih urah je huda nevihta zmotila našo brezskrbnost. Toda kmalu je minila in mi smo se z mislijo na nedeljsko mašo kar hitro odpravili proti domu. Pot nas je vodila tudi skozi gozd. Oče je spretno krmaril avtomobil po ozki cesti, na kateri je bilo polno kamenja, ki ga je tja zaneslo deževje. Za nekim ovinkom pa je silovito zavrl. Na cesti pred nami je ležalo mogočno drevo. »No, pa imamo mašo!« je zavzdihnila mama. Seveda so se naši načrti podrli. Morali smo se vrniti in poiskati nekoga, ki je z motorno žago razrezal drevo, da je napravil prost prehod. Ko smo z veliko zamudo nadaljevali pot, nas je spremljal neprijeten občutek, da smo prikrajšani za nekaj velikega. Brez neposredne krivde smo se čutili krivi. Nepričakovani poduk s strani narave je pripomogel k temu, da se nam kaj podobnega ni več zgodilo.

Na to moram misliti danes, ko sem postal duhovnik. Z velikim upanjem se moje in oči mojih sobratov duhovnikov ob nedeljah zaman ozirajo po cerkvi (četi tudi prav nezavestno), da bi ugledale več znanih obrazov. Rade bi uzrle vse tiste, ki jih Kristus ljubi in kliče, da bi z Njim obhajali daritev prijateljstva. Vprašujem se, če ga kaj pogrešajo. Težko bi verjel, da prav nič. Vsaj občasno se oglasi vest, četudi zgolj kot spomin na nekdanje trenutke zaupne vere.

Vsako nedeljo si govorim: »Kjerkoli ste, Bog vas ni pozabil. On je z vami, četudi ste se oddaljili od Njega.« Cerkev, ki ji tudi vi pripadate, skupaj s Kristusom moli za vas.«

David Taljat

Višarsko srečanje Treh Slovenij

Jutri slovenskih katoličanov, tako se je glasil naslov predavanja zgodovinarja dr. Staneta Granda na že tradicionalnem romanju Treh Slovenij na Sv. Višarjah, na prvo avgustovsko nedeljo. Kraljica Evrope je v svoje okrilje zbrala premnoge rojake iz širnega sveta, ki na svojo domovino gledajo s ponosom in z zavestjo, da je treba nekaj narediti, da bomo kristjani tudi v današnji družbi zasedli mesto, ki nam pripada. To ni boj za oblast niti odkrivanje starih sovražnikov, ampak iskanje novih poti, kako živeti odgovorno krščanstvo in tudi zanamcem pustiti biser, ki ga v sebi nosi naša pripadnost slovenstvu. Poudarek je po predavateljevih besedah v stalnem krščanskem izobraževanju, aktivnem življenju v družbi in v pogledu, ki mora biti uprt v prihodnost.

Predavanju je sledilo praznovanje v cerkvi, ki so jo naši romarji - rojaki napolnili do zadnjega kotička, tisti zadnji pa so dodobra zapolnili še prostor pred svetiščem. Med somaševanjem trinajstih duhovnikov (v glavnem vsi iz izseljenstva) je škof Uran zbrane povabil k odgovornemu krščanstvu. To se zaveda, da nevarnosti danes ne prihajajo več od zunaj, ampak so korenine zla znotraj nas samih: samomori, premajhna rodnost, nespoštovanje pokojnih, maša iz navade ... Zbrane je pozval, naj odvžejo breme modernega razkristjanjevanja in se podajo na pot molitve in iskrenega iskanja božjega v našem življenju.

Po maši pa je sledilo še skupno »rajanje« za cerkvijo, kjer so romarji iz domovine, zamejstva in zdomstva ob pogovoru, narodni pesmi in lepem vremenu doživeli zares prijetne trenutke, ki jih lahko doživiš samo pri višarski Mariji, Kraljici Evrope. In če se po jutru dan pozna, potem se nam pišejo lepši časi in še mnogo romanj Treh Slovenij.

Ljubo Bekš

+ Kazimir Gaberc

Izseljenski duhovnik v Belgiji Kazimir Gaberc je umrl v torek, 8. julija 2003, okrog poldneva v bolnišnici v kraju Loverval blizu Charleroija v Belgiji.

Gospodar življenja ga je poklical k sebi po kratki bolezni. Prve dni marca je opravil zadnjo sveto mašo za Slovence v Bruslju, potem pa je moral prav na hitro v bolnišnico. Operacija je bila sicer uspešna, vendar kasnejša terapija ni mogla zaustaviti bolezni, ki je končno premagala njegove življenjske moči. Mirno je zaspal na bolniški postelji nekaj minut po tem, ko sta ga zadnjič obiskali dve njegovi faranki.

Rojen je bil 25. februarja 1927 v Ljubljani v župniji sv. Petra. Duhovniško posvečenje je prejel 27. junija 1954 v Barceloni, v Španiji. Brž po novi maši so ga predstojniki, takrat je pripadal salezijanskemu redu, poslali v Argentino, kjer je bil do leta 1956 profesor verouka, španščine in kemije v Buenos Airesu. Vrnil se je v Španijo in sprejel profesuro na Escuelas Profesionales Salesianas, salezijanski poklicni šoli v Pamploni.

Leta 1960 je na pobudo izseljenskih dušnih pastirjev v Belgiji sprejel duhovniško službo na slovenski izseljenski župniji na jugozahodu države s sedežem v Charleroiju. Tu in v okoliških mestih je živel veliko naših rojakov, ki so bili zaposleni po večini v rudnikih. Med njimi je deloval že od leta 1948 Zdravko Reven, ki je osnoval slovensko župnijo. Urejal je izseljensko revijo Naša luč, leta 60 pa je postal urednik Mohorjevih knjig v Celovcu. Tako je moral nekdo drug prevzeti duhovno skrb za rojake.

Iskanju se je odzval Kazimir Gaberc, ki je dobil dekret za to delo iz Rima. Obenem je zaprosil za sprejem v ljubljansko nadškofijo. Celih 43 let je zvesto in požrtvovalno spremljal slovenske vernike in jih vodil k Bogu. Delil jim je zakramente in oznanjal besedo življenja. Tudi Hrvatom in domačinom je nudil duhovno pomoč, kjer je le mogel.

Svoje poslanstvo je nadarjeni duhovnik opravljal z veliko zavzetostjo in iznajdljivostjo in polagoma izoblikoval veliko verskih in kulturnih dejavnosti v skupnosti, kjer je bila tudi volja in pripravljenost med ljudmi, da se udeležujejo v skupnih nalogah in podvigih. Redne maše in prazniki skozi leto so bili priložnost za

duhovno spodbudo izseljencem. Folklorna, dramska, recitatorska dejavnost in še cela vrsta drugih je prispevala, da so bile slovenske prireditve v Charleroiju na zavidljivem kulturnem nivoju. G. Kazimir je sam pisal igre in prirejal tudi svetovno znana

dramska dela za svoje ljudi, pač po sposobnostih, ki jih je našel med njimi. Tako so igrali vsako leto najmanj eno igro in pripravili najrazličnejša kulturna praznovanja in srečanja, ki so bila v veliko spodbudo širokemu krogu Slovencev v Belgiji.

Sam je izdeloval tudi vso opremo in kulise za te prireditve. Bil je spreten tudi v risanju in slikarski umetnosti in je zapustil nekaj slik Matere Božje, slovenskih kulturnikov in svetniških kandidatov in del s slovensko krajinsko tematiko.

V Zvezi slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi je prevzemal odgovorne organizacijske naloge, 16 let je bil tajnik in njegovo natančno delo je za vselej zapisano v arhivskem gradivu Zveze. Še bolj kot tam pa bo njegov duhovniški lik ostal zapisan v ljudeh in sobratih, ki so ga poznali in z njim delili izseljensko stvarnost. Bil je zvest v svoji duhovni službi Bogu in ljudem s svojo tiho, v zadnjem času skoraj neopazno navzočnostjo. Dokler je mogel, je opravljal svojo nalogo in tako ga je Bog v 76. letu življenja odtrgal od dela sredi načrtov in ga poklical v večnost. Slovo v farni skupnosti v Charleroiju je pokazalo, kako globoko ga cenijo ljudje, ki jim je posvetil največji del svojega časa in dela. Ostal bo v srcih vernikov, ki bodo težko preboleli njegov odhod.

Pogreb pokojnega sobrata je bil na Žalah 4. avgusta 2003. Pogrebno mašo in slovo od izseljenskega duhovnika je vodil narodni ravnatelj izseljenskega dušnega pastirstva, škof msgr. Alojz Uran ob številni udeležbi duhovnikov in vernikov iz izseljenstva in domovine.

Zelo se je veselil zlate maše prihodnje leto, pa ga je Gospodar življenja poklical k sebi. Naj naš sobrat Kazimir obhaja večno zlato bogoslužje v nebesih in prebiva v Gospodovem miru.

Janez Pucelj

Upanje za Evropo

Ko se oziram nazaj na poletne mesece, se že sprašujemo, kaj se nam bo trajno vtisnilo v spomin. Marsikaj lepega bo ostalo, grenko bo sčasoma poniknilo. Naš mali svet družinskih in prijateljskih odnosov pa je vpet v veliki svet, ki tudi kroji naše življenje, mu daje poleta ali pa ga hromi.

Za svetel dogodek, ki ne bo brez pozitivnih posledic za naše osebno in družinsko, narodno in družbeno življenje, je poskrbel Janez Pavel II., ko je objavil spodbudo z naslovom Cerkev v Evropi. V njej se je oprl na delo škofovske sinode za Evropo, ki je potekala leta 1999 v Rimu. Papež je v tej spodbudi podal svojo vizijo Cerkve v Evropi in njeno nenadomestljivo vlogo pri gradnji bolj človeku naklonjene Evrope.

Zavedamo se, da je skupno življenje v miru in blaginji sad prizadevanj in naporov vseh članov skupnosti. Toda skupnega življenja ni, če slehernega v skupnosti ne preveva skupno upanje in ne deli skupnih vrednot. Iz številnih razlogov so množice v Evropi izgubile upanje, da je mogoče ustvariti nove, človeku bolj naklonjene oblike družbenega življenja. Vsak zase še nekako nagnosko upa, da mu bo kaj uspelo in obdeluje svoj »vrtiček«, za skupno blaginjo, naj bo narodna, cerkvena ali evropska in svetovna ... pa mu je bolj malo mar. Ne gre za sebičnost, težava je večja. Evropski človek si ne upa verjeti, da je kaj takega kakor skupna blaginja mogoče, ne upa si upati, da smo ljudje sposobni oblikovati različne skupnosti, od družinske do svetovne, da je to naš poklic in v tem naša veličina.

Zalezuje nas »zatemnitev upanja«, pravi papež, ne vemo več za cilj, negotovi smo. Dogaja se »tihi odpad od vere« tako, da nastaja nova kultura, »ki je v nasprotju z evangelijem in dostojanstvom človeške osebe«. Temu navkljub so znamenja upanja številna: vzhodna Evropa je spet svobodna, gradimo Evropo državljanov, mnogi so za vero zastavili svoje življenje, ne manjka ljudi, ki dosledno živijo po evangeliju, mnoge župnije so žive, v Cerkvi nastajajo nova gibanja, polna Duha ... Sedaj, ko gradimo novo Evropo, ji more Cerkev predati »vero v Jezusa Kristusa, vir upanja, ki ne razočara. Ta dar je pri izviru duhovne in kulturne enotnosti evropskih ljudstev in more biti tako sedaj kot

v prihodnje bistven prispevek k njihove-mu razvoju in povezo-vanju.«

Zakaj je vera v Jezusa Kristusa tako pomembna pri gradnji Evrope?

Zato, ker človeka osvobaja strahu zase in ga napolnjuje z upanjem. Kristus nam namreč razodeva, da nas Oče neskončno

ljubi. To potrdi z lastno podaritvijo in s poslanjem svojega Duha ljubezni med nas. Človek, ki se zaveda, da je ljubljen za vedno, se hvaležno sprejema in hoče to ljubezen deliti z drugimi. Ni ga več strah zase, ne ukvarja se več samo s svojim »vrtičkom«: njegova ljubezen dobiva Jezusove razsežnosti. »Jezus Kristus je naše upanje, ker razodeva skrivnost Svete Trojice. Takšno je središče krščanske vere. Tako kot doslej more to še vedno nuditi pomemben prispevek k vzpostavljanju struktur, ki pospešujejo življenje, zgodovino in kulturo različnih evropskih ljudstev.«

Zato ne preseneča, da papež še posebej apelira na slehernega katoličana, naj poglobi svojo vero in jo neutrudno predaja drugim. Sleherni vernik je poklican k še bolj osebnemu odnosu z Jezusom s tem, da sodeluje v življenju in dejavnosti Cerkve, v njenih organizacijah in molitvenih skupinah ter da tudi družino spreminja v »domačo Cerkev«. Sleherni je tudi poslan k drugim, da jim prinese veselo sporočilo o božji ljubezni in jim to ljubezen izkazuje v dejanjih, ki niso le dobrodela, marveč tudi politična. Le tako bomo evropskemu človeku vrnilo upanje, da je mogoče v zvestobi božjemu kraljestvu že tukaj ustvarjati odnose in strukture, ki postavljajo v središče pozornosti in skrbi človeka, ne pa denar, moč ...

Tudi vas, dragi rojaki, papež ne pozabi in obljublja, da bo Cerkev »še posebej bedela nad zagotavljanjem pastoralne pomoči pri vključevanju katoliških priseljencev v novo okolje ob spoštovanju njihove kulture«. Spodbuda za vse, da z novim delovnim in šolskim letom z obnovljeno močjo in novim upanjem poprimete za delo ter skupaj s svojim duhovnikom ustvarjate res živo in misijonarsko slovensko krščansko skupnost.

Drago K. Ocvirk

Jutri slovenskih katoličanov (I. del)

*Predavanje zgodovinarja Staneta
Granda na letošnjem romanju
Treh Slovenij na Sv. Višarjah*

Preteklost naj ne bo breme

Zlom prejšnjega političnega sistema smo katoličani dočakali z velikimi pričakovanji. Mnogi, ki so bili rojeni pred II. svetovno vojno, so menili, da bo prišlo do nekakšnega nadaljevanja predvojnih razmer, drugi smo mislili, da se bo takoj vzpostavilo stanje, kot ga poznamo v demokratičnih državah s katoliško tradicijo. Tretje, ne tako maloštevilne, je zajel duh zmagošlavja. Vsi smo se motili. Vrnitve na staro ne samo da ni bilo, ampak je kaj takega tudi praktično nemogoče. Zelo verjetno to niti ne bi bilo obetavno za naš nadaljnji razvoj, saj je od nekdanjih razmer preteklo že petdeset let. Razmeroma hitro je bilo tudi jasno, da v mnogih delih Slovenije enostavno ni ljudi, ki bi zmogli ustvariti kontinuiteto s političnimi razmerami pred revolucijo. Druga svetovna vojna, poveljni poboji, beg v tujino, pa tudi deagrarizacija in nenazadnje družbeni in politični razvoj so opravili svoje. Tisti, ki se prištevamo v drugo skupino, smo spregledali, da razmere v demokratičnih državah niso nastale same po sebi, ampak so jih katoličani sooblikovali. Ti procesi niso bili ne kratki ne lahki in njihovi rezultati niso za vselej. Še vedno se je treba truditi ne le za njihov obstoj, ampak tudi za izboljšave. Razmišljanje in ravnanje tretjih je bilo pravzaprav najbolj nevarno in nenazadnje tudi nekrščansko. V nekem smislu tudi nevarno, saj pelje v politični katolicizem,¹ ki je veri in katoličanom v perspektivi najbolj nevaren. **Versko prepričanje ne more biti predmet dnevne politike**, čeprav je v svojem bistvu tudi politično. Slednje moramo rezumeti v tem smislu, **da mora biti politični sistem tak, da ne moremo biti zgolj zaradi njega na nobenem področju življenja v najširšem smislu besede ne prikrajšani ne privilegirani.**

Goli in bosí v novih razmerah

Ob spremljanju aktualnih razmer v Cerkvi na Slovenskem se kot katoličan in državljan pogosto ustav-

ljam ob vprašanju našega položaja v prihodnosti, zlasti v smislu prilagajanja razmeram in potrebam v slovenski družbi. Prvo so velike strukturne spremembe slovenske družbe. Naj navedem, da je bilo leta 1948 še okoli 50 % kmetov, danes pa je ta delež približno desetkrat manjši, torej okoli 5 %. Tudi kmetje, ki bodo ostali kot kmetje Evropski pridružene Slovenije, ne bodo v veliki meri več klasični kmetje, ampak bodo bližje malim podjetnikom. Polkmetje, ki so nekaj desetletij bili najbolj vitalni del naših vasi, izginjajo. To nam potrjuje tudi pogled v njihove hleve, ki ostajajo na kmetijah, ki jih prevzemajo mladi, pogosto prazni, saj jim delo v tovarni ne dopušča več kmetovanja, ampak se v tem pogledu približujejo vikendašem. Razlike med mestom in vasjo, mnoge primestne so se dejansko spremenile v spalna naselja, dejansko izginjajo. **Slovenski narod torej ni in ne bo narod kmetov in o njih že nekaj časa ni mogoče govoriti kot o stebru slovenskega naroda.** Nimamo torej samo tranzicije gospodarstva, ampak družbe kot celote, kar se odraža tudi v spremembah mentalitete.

Drugo, nič manj pomembno, so velike spremembe v izobrazbi, ki je sicer v formalnem pogledu višja, vsebinsko pa zelo vprašljiva. **Predvsem primanjkuje vzgoje!** Mladim delo ni predstavljeno kot vrednota, pomen skupnosti je omalovaževan, pomemben je osebni preboj v družbi, pri čemer se ni treba ozirati na nikogar, dovoljena so vsa sredstva. Svet resničnih duhovnih vrednot je v strahovitem upadanju. Ne zato, ker bi ljudi duhovna vprašanja bistveno manj zanimala, ampak zato, ker ob tolikšni ponudbi in ob prevladujoči teoriji »karkolizma«, teoriji, po kateri je vse enakovredno, mnogi niso sposobni izbrati. Ker tudi na duhovnem področju ne prevladuje več izobraževanje, delitev nauk, je vse odvisno od ponudbe. V tem

Slovensko planinsko društvo Triglav iz Züricha je pomladilo svoj odbor.

pogledu pomeni stalno izobraževanje, tudi na evan-geljskem področju, ne poduk, ampak širjenje duhovne ponudbe. To velja zlasti za formalne katoličane, ki jim je vera bolj tradicija kot osebno prepričanje.

Tretje vprašanje išče odgovor glede prihodnjega položaja katoličanov v slovenski družbi, pri čemer naj bi v skladu z razmerami tudi Cerkev kot skupnost ohranila svoj resnični zgodovinski položaj. **Slovenski katoličani bomo poslej predvsem delavci in izobraženci. V tem okviru bo morala naša Cerkev teoretično in praktično ponovno opredeliti odnos do sodobnosti, zlasti kapitalizma, ki ima in bo še nekaj česa imel neke specifične poteze, ki slone na pomajnkljivem pravnem redu.**

Kapitalizem ostaja kapitalizem ne glede na vse ostalo. Mnogi ga zaradi nepoznavanja družbenih razmer in zaradi sovraštva, ki ga je do njega gojil prejšnji režim, enačijo z demokracijo, kar pa ni nujno niti vselej res. Kapitalizem je v gospodarskem pogledu nedvomno naprednejši od fevdalizma, ki ga je nasledil, vendar tudi bolj sofisticirano sovražen do človeštva. Pod plaščem pravne enakosti ali, kot je običajno rečeno, družbe enakih možnosti, se skriva bolj rafiniran obračun s človekom, ki je poslej cenjen le še skozi bogastvo. Med intelektualci je pogosto slišati zanikavanje tega dejstva, toda ni še znan primer, da bi izobraženci odklanjali udeležbo v novih centrih družbene moči in odločanja, prej nasprotno. S svojo prisotnostjo mu dajejo legitimnost in celo moralno kredibilnost.

Bližnja preteklost nam ni v oporo

Prva svetovna vojna je gospodarski položaj Slovenije obrnila na glavo. Na kaj takega ni bila pripravljena, ljudje še manj usposobljeni. Demokracija je trajala le do leta 1929. Svetovna gospodarska kriza je v začetku tridesetih let dodala svoj delež. Slovenska politika, mišljeni sta vodilni politični stranki, je bila bolj kot z domačimi problemi zaposlena z beograjsko politično kuhinjo. Borba za ministrske položaje, naklonjenost dvora in balkanska politična kombinatorika so speljevale pozornost v napačno smer. Cerkev je zlasti v tridesetih letih iskala odgovor na krizo okoli sebe, žal pa v neuspešno, če ne celo napačno smer. Španska državljanska vojna je naše prednike preveč zaposlila s propagandne plati in mnogi v njej niso videli ogledala prihodnosti. Obup nad perspektivami demokracije in navno iskanje možnosti preobrazbe italijanskega in nemškega totalitarizma v za krščanstvo sprejemljive

oblike in zlasti vsebine nas nekoliko spominja na južnoameriško teologijo osvoboditve. Preveč energije je bilo vložene v ideološko usposabljanje državljanov, premalo v dejavno ljubezen do bližnjega. Za potek II. svetovne vojne na naših tleh v notranjepolitičnem smislu lahko rečemo, da je bil logična posledica predhodnih nelogičnosti.

Nimamo ljudi, ki bi imeli izkušnje z demokracijo niti s kapitalizmom. Ker je njegov prvi del doživel s I. svetovno vojno, staro Jugoslavijo in državljansko vojno nasilne posege v svojem razvoju in celo nekajdesetletno prekinitvev, njegova rast ni organska in ga doživljamo sedaj v »turbo« izvedbi. Tako kot ne znamo določiti narodnega interesa, ne vemo niti, kdo naj bo njegov nosilec. Kmet ni več steber naroda! Je to kapitalist, delavec, uradnik, izobraženec? **Kakšno bo naše krščanstvo v prihodnosti? Na kom in na čem bo slonelo?** Ali smo sposobni turbokapitalizmu, ki seveda ne bo trajen, vsekakor pa dolgotrajen, uspešno postaviti nasproti naše prepričanje, da je človek človek ne glede na svoje bogastvo. Slovenski kristjani smo pred strahotnimi socialnimi izzivi prihodnosti. Vtis je, da se tega sicer zavedamo, vendar **iščemo preveč rešitev v preteklosti**, namesto da bi analizirali reakcije na izzive časa zlasti pri avstrijskih, nemških in švicarskih katoličanih, kar verjetno ni napačno. Slovenski katoličani spregledujemo, da nam karkolistična filozofija aktualne slovenske vladajoče elite, ki zavrača vizije in cilje, pušča glede sooblikovanja prihodnosti veliko svobode. **Ali ni sooblikovanje prihodnosti večji izziv kot razpravljanje o preteklosti?**

Naj nas ne tolažijo statistični podatki o velikem deležu katoličanov v slovenski družbi. Sprašujemo se o odmevnosti krščanske miselne elite. Ni je malo, žal pa je preveč razdrobljena in prepogosto jo preveč zaposlujejo medsebojni spori, namesto da bi bila odgovorna do časa in prostora, do oblikovanja slovenskega nacionalnega in socialnega programa.

Kapitalizem še nima alternative. Kljub temu mora imeti določene socialne korektive. Treba mu je natakniti uzde. Ne moremo dovoliti, da bi nas vodil konj, ampak moramo mi njega.

Kam plovemo?

Veliko slovenskih katoličanov so družbeno-politične spremembe tako prevzele, da so spregledali, da so nam nekdanji oblastniki namenili, da »**po slabi izkušnji s totalitarizmom izkusimo še hudo izkušnjo roparskega kapitalizma**«. **»Iz naše lastne osnovne**

(München) Udeleženci izleta v Legoland

izkušnje nismo vzeli tistega, kar je bilo že dobro urejeno in s tem prestopili praga demokracije.«
 »Nekoč zgledno in delujočo mrežo kulturnih, zdravstvenih, solidarnostnih ustanov, ne samo doma, ampak tudi društev zamejskih Slovencev« so načrtno uničili v imenu novega tržnega ali kapitalističnega družbenega reda. »Od demokratičnega zahoda nismo vzeli najboljšega, kar se nam je zdelo, da nimamo. Vzeli smo tisto najslabše, kar bo v bodočnosti potrebovalo velikansko socialno korekcijo, ki se je je trdi zahodni kapitalizem sam pri sebi prestrašil že pred desetletji.«² Izjemna analiza našega včerajšnjika in sedanjika slovenskega razumnika Aleksandra Zorna naj bo dopolnjena le še s konkretnimi opozorili na poslabšanje izobraževalnih možnosti in tudi stisk, ki so jim izpostavljeni zlasti mladi, od katerih si mnogi skoraj ne morejo omisliti lastnih družin. Stanovanja se strahotno dražijo, posojila so odušerka, upanja za službe, zlasti stalne, skoraj nikakršne, pogoji ob zaposlitvi, zlasti deklet, ki bi rade bile matere, nedostojne človeka.

Slovenska družba se bo nedvomno tudi v naslednjih letih še razslojevala. Že sedaj naj bi okoli 260.000

Mešani pevski zbor Tabor pred oltarjem v cerkvi Sv. Elizabete v Berlinu

naših sodržavljancev živel v revščini. Razred skrajno bogatih se bo še krepil, srednji in najnižji razred se bosta zblíževala. Bati se je, da se bo tudi v Sloveniji zgodilo podobno kot na Hrvaškem, Češkem, Madžarskem in še v nekaterih drugih nekdanjih socialističnih državah, kjer srednjega razreda ni več. So samo bogati in revni. V ustavi je naša država sicer opredeljena kot socialna, vendar tistih, ki vladajo in bi se morali najprej ravnati po njej, ne zavezuje. Za njihov duševni mir je dovolj izid volitev. Dogajanje z o-srednjo humanitarno organizacijo, ki je »postala plen zasebnih interesov«.³ Njen vodja, nosilec najvišjega državnega odlikovanja, bo dobil odpravnino, ki znaša približno desetino vsote, jo je razdelila Karitas koprške škofije v letu 2002.

Samo s samospraševanjem: »Kam plovemo?« ne bomo prišli nikamor. **Treba se je opredeliti do družbene realnosti, v kateri je slovenska družba, in začeti ukrepati.** Kratkoročno in dolgoročno lahko precej pomagamo z dobrotelnimi akcijami, toda to ni zdravilo, ki zdravi, le lajša bolečine. Ob tem ne smemo pozabiti, da je za ljudi, ki se niso po lastni krivdi znašli v težkih socialnih razmerah, socialna pomoč žaljiva. Kdor bo želel na njej krepiti svoj družbeni kapital, se bo slej ko prej opeknel, ker ti ljudje ravno zaradi krivic niso hvaležni.

Se nadaljuje

1 Avtor absolutno odklanja pri nas pogosto zlorabljeno rabo tega pojma. Za nekatere je politični katolicizem že vsako izpovedovanje vere. Dejansko vere sploh ne razumejo, ampak jo enačijo s svojim, veri nasprotnim in sovražnim prepričanjem.

2 Aleksander Zorn, Govor na podelitvi nagrad sklada Josipa Jurčiča novinarjem, svobodnim publicistom in urednikom 4. marca 2003 v Rdeči dvorani na Magistratu v Ljubljani. Objavljeno pod naslovom Novinarji in pošast preobrazbe. Ampak 3, 2003, str. 32.

3 Barbara Brezigar, Drago Demšar, Drago Jančar, Vasko Simoniti, Rudi Šeligo, Aleksander Zorn, Nekaj je treba storiti (lepak).

Državni zbor je objavil razpis javnega anonimnega anketnega natečaja za oblikovanje možnih elementov novih državnih simbolov Republike Slovenije (grba, zastave in simbola). Cilj natečaja je, da se pridobijo med seboj usklajene in najboljše oblikovalske rešitve grba, zastave in simbola Slovenije. Kot je zapisano v razpisu, bi morebitne spremembe državnih simbolov lahko naredile Slovenijo ob vstopu v Evropsko unijo bolj prepoznavno in nezamenljivo z drugimi državami. Avtorji se lahko svobodno odločijo, da predstavijo celovito rešitev ali posamične rešitve razpoznavnih prvin države, vendar bo pri izboru imela prednost celovita rešitev. Natečaja se lahko udeležijo državljani Slovenije, fizične in pravne osebe, ki imajo svoj sedež v Sloveniji.

V središču Prekmurja, v središču dežele belih tulipk in štokelj, v Murski Soboti je bil 10. maja Dan duhovnosti in kulture posvečen spominu duhovnika, publicista, urednika in Maistrovega borca Jožefa Godina, prvega osvajalca Prekmurja za Jugoslavijo po prvi svetovni vojni v okviru slovenske konference Svetovnega slovenskega kongresa.

Dopoldne je bila v cerkvi sv. Nikolaja v Murski Soboti slovesna maša za Jožefa Godina in soborce. Somaševalo je enajst slovenskih duhovnikov. Prisostvovalo je več slovenskih sester iz domovine in tujine, članov Svetovnega slovenskega kongresa, soboških župijanov, sorodnikov in prijateljev vsega lepega in vrednega od blizu in daleč. Somaševanje je vodil sorodnik in sobrat dr. Karel Bedernjak. Čudovito petje domačega cerkvenega zbora pod vodstvom maestra Marjana Potočnika je ob orgljanju Händlove Aleluje napravilo vtis velikonočnega slavlja.

Špela Sobočan

Vitrina z dokumenti o Godinovih bojih za Prekmurje

S članstvom Slovenije v Evropski uniji se obetajo spremembe registrskih oznak, ki so se začele uporabljati po osamosvojitvi Slovenije. Republika Slovenija bo vsebino registrskih tablic uskladila z uredbo sveta Evropske unije. Novosti, ki jih predvideva bodoča ureditev, se nanašajo tudi na vsebino registrskih tablic. Zaradi predvidene ukinitve krajevne pristojnosti pri registraciji vozila bo vsebina registrskih tablic spremenjena tako, da nove ne bodo vsebovale oznak registrskih območij in grbov občin, temveč le razpoznavni znak Republike Slovenije (SLO) ter registrsko označbo in mesto, na katerega se bo nalepila veljavna nalepka za tehnični pregled vozila.

*

Računsko sodišče je na podlagi opravljene revizije pri prodaji 34-odstotnega državnega deleža v Novi Ljubljanski banki v preteklem letu ugotovilo, da je vlada vodila in izvedla prodajo po postopkih, ki so bili v skladu z veljavnimi predpisi. Prodaja je bila po mnenju sodišča glede dosežene kupnine uspešna, saj je prodajna vrednost NLB skoraj trikrat preseгла njeno knjigovodsko vrednost.

*

Slovenske zavarovalnice, ki izvajajo obvezna avtomobilska zavarovanja, so s 1. junijem uvedle dva nova rizična kriterija povečane nevarnosti za voznike z manj kot tremi leti voznških izkušenj ter za uporabo vozila v lasti pravne osebe. Vozniki z manj kot triletnimi izkušnjami bodo dodatek k zavarovalni premiji plačali prostovoljno, za vozila v lasti pravne osebe pa bo plačilo dodatka obvezno.

*

V francoskem romarskem svetišču Lurdu se je mudila 103-članska skupina slovenskih vojakov in policistov z družinami. 20 tisoč udeležencev iz 40 držav sveta se je udeležilo 45. mednarodnega vojaškega romanja, ki poteka vsako leto v mesecu maju.

*

Komisija za narodni skupnosti v RS je pri pregledu popisa prebivalstva v Sloveniji prišla do zelo neugodnih ugotovitev, saj se je število pripadnikov obeh manjšin občutno znižalo, zvišala pa se je starostna meja. Komisija namerava zato do konca leta pripraviti predlog resolucije o politiki do narodnih skupnosti v Sloveniji. Vzrok za zaskrbljujoče številke bi lahko iskali tudi v metodologiji popisa, ki tokrat narodnosti

in verske pripadnosti ni uvrstila med redna vprašanja. Če se nekateri politični krogi hvalijo z upadom katoličanov, jih ne moti niti to, da se je za več kot 50 tisoč zmanjšalo tudi število Slovencev.

Izvirnik Brižinskih spomenikov - prvega omenjenega zapisa slovenščine iz 10. stoletja - bo Bavarska maja prihodnje leto prvič posodila Sloveniji v razstavne namene. To bo storila v znamenje dobrodošlice naši državi v Evropski zvezi.

Na 48. izboru za evrovizijsko popevko v latvijski prestolnici Riga je med 26 državami zmagala Turčija s pesmijo Everyway I Can, ki jo je izvedla Sertab Erener. Slovenska predstavnica Karmen Stavec je s skladbo Nanana, ki jo je zapela v angleščini, zasedla 23. mesto.

Slovenija se po krvodajalskih akcijah uvršča v sam evropski vrh; krvodajalstvo je v naši državi postalo in po 50 letih tudi ostaja najbolj množična solidarnostna akcija. Od leta 1953 je v teh akcijah sodelovalo 4,3 milijona Slovencev in Slovenk, ki so skupaj darovali 1,6 milijona litrov krvi. Od tisoč prebivalcev naše države je kar 51,59 krvodajalcev. V Sloveniji daruje kri okrog pet odstotkov ljudi. Da zadostimo potrebam po njej, vsak dan potrebujemo okrog 400 prostovoljcev, ki so jo pripravljeno darovati; na leto je darujejo približno 45.000 litrov.

Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu je že pred časom razpisal nov nagradni natečaj za diplomska, magistrska in doktorska dela na temi Slovenci v zamejstvu in Slovenci v izseljenstvu. Nanj se lahko prijavijo kandidatke in kandidati iz Republike Slovenije in tujine, ki so uspešno zagovarjali diplomska, magistrska in doktorska dela na kateri koli univerzi v Sloveniji ali zunaj nje, da le obravnavajo tematike slovenskih manjšin v sosednjih državah ali slovenskih izseljencev. Prijavijo lahko dela, ki so jih zagovarjali od 1. novembra lani do 1. novembra letos. Strokovna komisija bo dela ocenjevala z različnih področij, najboljše bodo ocenjena tista, ki bodo na izviren način obravnavala tematsko ali geografsko manj raziskane teme oziroma vprašanja in katerih izsledki bodo uporabni za ohranjanje slovenske identitete zunaj meja Republike Slovenije in povezanosti z njo. Rok za pošiljanje enega izvoda dela je 17. november letos, rezultati bodo znani do konca leta 2003.

Začetek Srednjeevropskega katoliškega shoda

Osem škofovskih konferenc iz srednjeevropskih dežel - Poljske, Češke, Slovaške, Avstrije, Madžarske, Hrvaške, Bosne in Hercegovine ter Slovenije - se je v začetku leta 2002 na pobudo dunajskega nadškofa in kardinala Christopa Schönborna odločilo, da svoje vernike in druge ljudi dobre volje povabijo k molitvi, razmisleku in delu za boljšo jutrišnjo združeno Evropo. V duhu gesla Kristus - upanje Evrope želijo pobudniki shoda katoličane spodbuditi k večji zavzetosti in soodgovornosti pri ohranjanju in poglobljanju temeljnih krščanskih drž in vrednot, ki so oblikovale današnjo evropsko kulturo in njeno duhovno izročilo.

Krščanstvo je nenadomestljivo tudi v prihodnji združeni Evropi, ki nastaja s širitvijo Evropske zveze. Na gradbišče prihodnje Evrope katoličani prinašamo upanje, ki nam ga daje naša krščanska vera oziroma Kristus.

Srednjeevropski katoliški shod bo vrh dosegel 22. maja 2004 z romanjem narodov v starodavno Marijino romarsko svetišče v Mariazell na avstrijskem Štajerskem.

Slovcem v Srbiji kot nacionalni skupnosti grozi, da bodo v nekaj prihodnjih desetletjih izbrisani iz statističnih podatkov oziroma da se bo njihovo število v tolikšni meri zmanjšalo, da bodo med naslednjimi popisi uvrščeni v rubriko »drugi«, je zapisala beograjska Politika, ki komentira najnovejše podatke popisa prebivalcev v aprilu 2002.

Podatki Republiškega zavoda za statistiko o povprečni starosti prebivalstva Srbije brez Kosova namreč opozarjajo na zaskrbljujočo nadpovprečno starost pripadnikov večine nacionalnih manjšin. Med kandidati za izbris iz statističnih rubrik so na prvem mestu Slovenci.

V ljubljanski varni hiši morajo zaradi hude prostorske stiske vsak mesec zavrtni vsaj osem žensk. Prostora je namreč le za sedem prosilk, vsaka pa ostane v zavetišču v povprečju od šest do devet mesecev. V Ljubljani bi tako potrebovali vsaj še eno, če ne dve taki hiši, da bi lahko poskrbeli za ženske in njihove otroke, ki morajo zaradi nasilja zapustiti dom.

A N G L I J A

LONDON

Tokrat lahko iz Anglije poročamo le o odhodih naših rojakov in rojakinj v večnost.

DRAGO LAVRENČIČ

Pokojnikova hči Alenka je pri pogrebni maši v cerkvi Srca Jezusovega v Cobhamu takole predstavila življenje in delo svojega dragega očeta:

Drago Lavrenčič je bil rojen v Ljubljani 1. junija 1921. Diplomiral je iz prava in deloval kot odvetnik. Pod Titovim režimom je bil za kratek čas zaprt in je nato zapustil Jugoslavijo. Nekaj časa je delal za angleško vojsko v Avstriji kot tolmač za ruščino.

V Anglijo je prišel leta 1947 kot (politični) begunec. Uporabil je svoje talente in se hitro postavil na lastne noge. Njegove prve zaposlitve so bile predavanje tujim

Pokojni Drago Lavrenčič

rudarjem o življenju v Angliji, ruvanje korenja in prodajanje Britanske enciklopedije. Njegova prva zaposlitev v novinarstvu je bila pri agenciji Reuters, kjer se je moral hitro naučiti razločevati med obrambnimi nagovori na sodišču in radijskim poročanjem.

Nato se je pridružil slovenski sekciji BBC-ja, kjer je spoznal svojo ženo Doro Žebot, ki je bila prav tako begunka iz Titovega režima. Njen oče Franjo Žebot, perspektiven slovenski politik in domoljub, je umrl v nemškem koncentracijskem taborišču Dachau. Dora in Drago imata hčer Alenko, ki tudi dela za BBC.

Potem ko Dora zaradi vojne ni mogla dokončati študija prava na ljubljanski univerzi, sta oba z Dragom ob delu diplomirala iz ekonomije na londonski univerzi.

Na BBC-ju so prišle do izraza Dragove izjemne jezikovne veščine. Poleg sedmih drugih jezikov se je tekoče naučil ruščino in se pogosto pojavljal kot komentator na BBC-jevem ruskem programu. Postal je poznan kot oster in dojemljiv analitik jugoslovanskega dogajanja in komunističnega sveta nasploh. Njegova radijska predavanja so bila med najpopularnejšimi na slovenskih, hrvaških in srbskih oddajah. Pridobil si je velik krog oboževalcev ter zavzetih in vnetih poslušalcev.

Bil je izviren mislec in nekonformist; vedno se je znal izogniti besedičenju in napovedati politični razvoj, kar je bila njegova neprecenljiva vrlina.

Svoj odhod z BBC-ja je izbral za potovanje v veliki meri po komunističnem svetu. Bil je eden izmed redkih zahodnih novinarjev, ki so obiskali Kubo po Castrovi zasedbi.

Potoval je na vzhodnonemški tovorni ladji, ki je prevažala rabljene britanske Leylandove avtobuse.

Nekje drugje je razvil taktiko, kako se izogniti svojim nadzornikom s tem, da je v zgodnjih jutranjih urah plezal čez hotelsko okno, da bi ugotovil, kako izgledajo stvari s perspektive navadnega človeka na ulici. Potovanja so bila osnova njegovi prvi in zelo cenjeni knjigi »Living With Communism«, ostremu prikazu sistema skozi oči navadnega človeka. Veliko je pisal za številne britanske publikacije, kot na primer Daily Telegraph, Christian Science Monitor in Tablet. Med delovanjem na BBC-ju je vzporedno zgradil uspešno kariero kot samostojni novinar pod psevdonimom Anthony Sylvester. Bil je eden redkih Slovencev, ki so lahko tekoče, sproščeno in zabavno pisali v angleščini.

V poznih šestdesetih in sedemdesetih letih je, iščoč nov izziv, posvetil svojo pozornost deželam v razvoju.

Nikoli ni pozabil na Slovenijo. V deželah, ki jih je obiskal, je poiskal slovenske izgnance, na primer slovenske misijonarje v Afriki in propagiral njihovo delo.

Drago je bil vedno neomajen podpornik Slovenije ki je bila gonilna sila ekonomskega razvoja v nekdanji Jugoslaviji. Ko je razpad Jugoslavije postajal bolj in bolj neizogiben, je to postajalo vedno pomembnejše. Drago je bil v Ljubljani, ko je jugoslovanska vojska napadla Slovenijo in – tipično zanj – trdo zavrnil prošnjo svoje družine, naj s prvim vlakom zapusti Ljubljano. Namesto tega je poslal vrsto reportaž s kraja dogajanja.

janja za številna BBC-jeva poročila v mnogih jezikih.

Neodvisnost Slovenije mu ni zagotovila le velikega osebnega zadovoljstva, ampak tudi bogastvo novih priložnosti promoviranja in zarisovanja Slovenije na zemljevidu. Drago je bil, prav verjetno, najbolj spoštovan strokovnjak za Slovenijo v Veliki Britaniji. Pogosto je bil naprošen, da je dajal nasvete za British Foreign Office in British-Slovene Society, vodil diskusije z angleškimi poslovneži in pisal predvsem o ekonomskih vidikih države.

Drago in Dora sta bila vedno znana po svoji gostoljubnosti. Na njenem domu v Surreyju na jugu Londona so se slovenski in angleški gostje radi srečevali in ob odličnih slovenskih jedeh in vinu razpravljali o Sloveniji.

MARICA BIBEROVIČ, roj. Hirschegger, je odšla v večnost 4. julija v zgodnjih jutranjih urah. Pogrebna maša je bila 11. julija v njeni angleški župniji, nato pa je slovenski župnik Cikanek v kapeli krematorija Kensal Green v Londonu opravil še poslednje slovo in priporočanje pokojne Bogu.

Pokojna Marica Biberovič

Prav vsak, zlasti starejši slovenski rojak, je poznal našo dobro Marico, ki je vedno in vztrajno sodelovala pri večini naših skupnih prireditvev in cerkvenih praznikov ter drugih dogodkih. Povsod tam, kjer smo zastopali Slovenijo in zlasti slovensko Cerkev, je Marica redno in ponosno sodelovala. Če je le mogla, je rada prišla v svoji lepi narodni noši; naredila jo je tudi za svojo vnukinjo Natalijo, da sta se skupaj udeleževali naših srečanj. Ko ji je zdravje dopuščalo, ni nikoli manjkala pri slovenski maši v Londonu, čeprav je imela do Našega doma precej daleč. Nikdar ni prišla praznih rok in vedno je požrtvovalno pomagala povsod, kjer je bilo potrebno, tudi župniku pri vzdrževanju doma, zlasti kapele. Skoraj vse zavese in pregrinjala, ki jih imamo v kapeli in na oknih našega doma, so njeno delo in dar.

Ker prostor ne dopušča, da bi navajali vse podrobnosti iz njenega življenja, naj zapišemo le njen kratek življenjepis. Rojena je bila 20. marca 1920 kot tretji otrok znane Hirscheggerjeve družine v Vevčah, v župniji Device Marije v Polju. Ime te družine je povezano z znano tovarno celuloze in papirja. Hirscheggerjevi so bili solastniki te nekdaj tako ugledne tovarne. Ko je bila Marica stara 17 let, ji je umrla mama. Morala jo je v družini nadomestiti pri oskrbi očeta, bratov in mlajše sestre Zalke. Vojna vihra tudi njim ni prizanesla. Ob koncu vojne so se s tisoči drugih beguncev podali na pot prek Ljubelja na Koroško. Kot bolničarka pri domobrancih je bila Marica priča težke bitke pri Borovljah, v kateri je bilo mnogo naših fantov težko ranjenih. Najmanj osem domobrancev, ki so se pozneje razkropili po svetu, čeprav nekateri med njimi težki vojni invalidi, se je lahko le

Marici zahvalilo, da so ostali živi. Tudi njeni bratje Ernest, Rudi in Andrej ter sestra Zalka in oče so se razkropili po svetu. Prva dva (Rudi je že pokojni) sta odšla v Argentino. Ernest s svojo številno družino živi v Mendози. Zalka je odšla v ZDA (v Cleveland), kjer je živel tudi zdaj že pokojni oče in pred nekaj leti umrli najmlajši brat Andrej (v Michiganu).

Marico je pot vojnega begunstva pripeljala v Anglijo. Tu se je srečala s svojim zdaj tudi že pokojnim možem Vojislavom, s katerim sta imela tri otroke: hčerko in dva sinova. Vsi trije že imajo svoje družine, tako da je bila Marica »nana« (stara mama) štirim vnukom in petim vnukinjam ter prababica dvema pravnukinjama in enem pravnuku.

Po vsem trudu in življenjskih preizkušnjah počivaj v Bogu, draga naša Marica! Slovenska katoliška misija in slovenska skupnost v Angliji se Vas bo spominjala v svojih molitvah.

IDA BRAVEN, roj. Vidmar, je po zelo kratki bolezni zaradi možganske kapi umrla 27. maja v bolnišnici Memorial Hospital v Darlingtonu. S sveto mašo zadušni-

Pokojna Ida Braven

co v cerkvi Sv. družine (Holy Family Catholic Church Darlington) smo se od nje poslovili 4. junija in jo nato pospremili na tamkajšnje pokopališče. Mašo in vse pogrebne obrede je opravil tamkajšnji župnik, msgr. Lavender.

Ida je bila poročena z Angležem Johnom, ki je bil zelo dober družinski oče. V srečnem zakon, poročena sta bila 48 let, sta imela štiri hčerke. Najstarejša Janet (Ivanka) je po poklicu učiteljica. Z možem, ki je prav tako učitelj, imata dve hčerki. Živijo na Novi Zelandiji, kamor so se izselili pred osmimi leti, in se zaradi razdalje žal niso mogli udeležiti pogreba. Kristina živi samostojno v Darlingtonu in je bila vedno v veliko pomoč staršem. Sedaj še posebej pomaga ovdovelemu očetu. Tretja hčerka Aleksandra in najmlajša Jaqueline sta tudi poročeni, vsaka ima po dva otroka. Poleg njenih hčera in moža zapušča Ida tu v Angliji še sestro Gabrijelo in brata Filipa, v Sloveniji pa sestro Marijo in brata Alberta ter še veliko drugih sorodnikov doma in po svetu.

Ida je bila rojena na Kovku nad Ajdovščino. V družini Vidmarjevih je bilo dvanajst otrok. Vzgoja doma je bila krščanska in narodno zavedna, kar v času fašistične vladavine in nasilja ni bilo lahko.

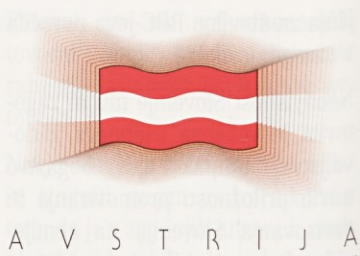
Pri osemnajstih letih, ravno pred začetkom druge svetovne vojne, je Ida odšla v Gorico. Službo je dobila pri neki družini kot hišna pomočnica. V prostem času, to je bilo ponavadi ob nedeljah popoldne, je s svojimi prijateljicami zahajala na prireditve in predavanja tamkajšnjih slovenskih duhovnikov. Večkrat je govorila o pokojnem msgr. Mirku Brumatu, kako velik zago-

vornik slovenstva je bil. Ko je bila 2. svetovna vojna že v polnem razmahu, je dobila službo v goriški bolnišnici na Via Pavia kot čistilka. Ker se je izkazala za marljivo delavko in sposobno še za kakšno bolj odgovorno delo, so nadrejeni odločili, naj se izučí za bolničarko. Velikokrat je tako pomagala kirurgom pri operacijah, zlasti amputacijah. Ko je Gorica po vojni zopet prišla pod italijansko upravo, je bila Ida z dela v bolnišnici odpuščena. Verjetno samo zato, ker je bila Slovenka.

Nato je odšla v Trst in se ponovno zaposlila kot gospodinjska pomočnica. Tam se je spoznala z angleškim fantom Johnom, njenim bodočim soprogom. Decembra leta 1955 je prišla v Anglijo in se še pred božičem poročila.

Počivaj v miru, draga sestra in naj Ti bo lahka zemlja Tvoje druge domovine.

Filip Vidmar, brat pokojne Ide Braven, roj. Vidmar

GRADEC

Blagoslov kapele pri Harnikovich

Že nekaj časa smo vedeli, da gredo zaključna dela čudovite kapele pri Harnikovich h koncu. Ta kapela ima svojo posebno zgodbo.

Nada in Edi Harnik živita v Gradcu že 33 let. Redno se udeležujeta slovenskih nedeljskih maš in aktivno sodelujeta tudi v naši slovenski skupini. Pred leti je gospod Harnik hudo zbolel. Tolažbo in pomoč je med drugim poiskal tudi v veri. Še posebno se je obrnil k Mariji in se zaobljubil, da ji v primeru ozdravitve sezida kapelico. In prošnja je bila uslišana. 24. maja letos smo se tako zbrali pred že izgotovljeno prekrasno kapelo in

Harnikova kapela, posvečena Mariji Brezmadežni v Schweinzu

Slovenski romarji pred cerkvijo Maria Taferl

prisostvovali njenemu slovesnemu blagoslovu. Kapela stoji v vasi Schweinz pri Riggersburgu v vzhodni Štajerski zraven Harnikove počitniške hišice. Blagoslov sta opravila gospod župnik Alois Hauptmann in naš slovenski duhovnik magister pater Janez Žnidar. Kapela je posvečena Mariji Brezmadežni.

Župnik Hauptmann nas je v lepi pridigi spomnil, da smo na zemlji samo popotniki. Križ na kapeli, ki se dviga v nebo, ponazarja naš pravi poslednji dom. Slovesnost so poleg lepega petja slovenske skupine obogatili še zvoki Ave Marije na pozavni gospoda Koletnika in orgelske spremljave našega mladega organista Zoltana.

ROMANJE K MARIJI TAFERL

V nedeljo, 25. maja, se je naša slovenska skupina iz Gradca podala na romanje z avtobusom v zelo znan kraj Marija Taferl ob Donavi v Spodnji Avstriji s prekrasno romarsko cerkvijo, ki jo letno obišče do 300000 romarjev. Priljubljena baročna cerkev je bila zgrajena v letih 1660 do 1710 na visokih terasah nad dolino Donave.

Spremljal nas je naš pater Janez Žnidar. Pot nas je vodila mimo podobnega romarskega kraja

Marija Zell. S petjem Marijinih pesmi in molitvijo rožnega venca nam je triurna vožnja kaj hitro minila. Že smo zagledali čudovito cerkev Marije Taferl, ki se z dvema baročnima zvonikoma mogočno dviga v nebo.

Romanje je bilo organizirano v okviru euharističnega kongresa, ki se prične 31. maja in traja eno leto. Pobudo za kongres je dal dunajski kardinal gospod Christoph Schönborn. Udeleženci so nove države, ki so se oz. se priključujejo Evropski uniji. Tokrat smo bili prisotni Slovenci z Dunaja, Linza in Gradca. Zbralo se nas je lepo število. Slovesno mašo je vodil Anton Štekl ob sodelovanju našega patra Janeza in slovenskega študenta bogoslovja z Dunaja.

Gospod Štekl nas je v lepi in čustveni pridigi ponovno spomnil, kako pomembna in velika je beseda ljubezen ter nas opozoril na vse globine njenega pomena. Slovesno razpoloženje so še dodatno dvignile slovenske Marijine pesmi, ki so zadonele v prekrasni ladji cerkve Marije Taferl. Na čudovitem baročnem dvorišču smo nato napravili skupinski posnetek in se vrnili domov z globoko doživetimi vtisi in duhovno bogatejši.

I. Koletnik

SPITTAL

Komaj dve leti je minilo, odkar je gospa Marija Florjančič praznovala 80-letnico v krogu svojih devetih otrok; vesela, zdrava. Nekaj mesecev nato pa jo je že napadla zahrbtna bolezen. Umrla je na četrto adventno nedeljo in prav na sveti večer preteklega leta smo jo položili na tukajšnjem pokopališču k večnemu počitku.

Letos imamo kar nekaj okroglih obletnic v naši skupnosti.

Lojze Dolinar je sredi junija izpolnil devetdeseto leto. Sin številne rudarske družine iz Zagorja, kjer je oče 50 let opravljal tudi mežnarsko službo. Lojze bi imel iz svojega dolgega življenja marsikaj povedati, lepega in hudega, saj je bil v vojnem času večkrat v življenjski nevarnosti. Kruh za družino pa je služil v samostojni frizerski obrti. Tudi po zadnjem rojstnem dnevu se je še usedel za volan in dokazal, da je fizično in psihično še dobro ohranjen, čemur pripomore njegov optimizem.

80-letnico je že februarja praznoval Valentin Habjan, po rodu Škofjeločan. Ko se je po ruskem ujetništvu znašel kot brezdomec na avstrijskem Koroškem, kamor so pribežali starši, sestre in brat – tri

je vzela vojna – je bil zelo bolan. Ko se je še med zdravljenjem poročil, je moral slišati: »Kdo bo pa družino živel?« No, pa jo je kar sam. Vseh pet otrok sta z ženo Francko spravila do kruha. Med tem sta praznovala tudi že zlato poroko.

Sedemdesetletniku Lojzetu Starmanu pa so že v prvem letu življenja sosede prerokovale: »Tudi ta ne bo postal star!« Pred njim so namreč umrli trije bratje v rosnih detinskih dobi. V taboriščni delavnici se je izučil za mizarja in potem 42 let na enem delovnem mestu prislužil pokojnino, kmalu zatem, ko je najmlajši v družini postal polnolenet.

Tudi 60 let, ki jih je sedaj preživel Vili Gladek, Tržičan, je bilo razgibanih. Ko je bil star dve leti, je bil oče begunec. Kmalu za tem so zaprli mamo. Za tri mladoletne otroke je skrbela stara mama, dokler niso tudi nje zaprli. Dobri sosedje so se jih usmili. Šele leto 1956 je družino združilo v Spittalu. Največ delovne moči je pustil v čevljarstvu tovarni Gabor. Zaradi težke operacije hrbtenice je moral v predčasni pokoj.

Še zelo aktivni Jakob Vinko pa je kar na delovnem mestu, visoko gori pod Velikim Klekom, kjer po novem kar blizu krav izdelujejo mlečne izdelke, praznoval 60-letnico, skupaj z godom.

Krste to leto v naši kapeli ni bilo. Naša mladina gre v druge kraje, kjer si ustanovijo družine in poskrbijo za življenje.

Pač pa smo po dolgem času zopet doživeli pravo slovensko poroko. Mihale Mirtič, elektrotehnik, je popeljal pred oltar svojo izvoljenko, Lucijo Deželak iz Kopra, ki je dokončala študij nemščine in angleščine na celovski univerzi.

Vsem slavljencem kličemo: Še na mnogo leta!

Novoporočencema: Mnogo sreče!

Florjančičevi mami pa večni mir.

Marjeta Starman

BELGIJA in NIZOZEMSKA

LIEGE

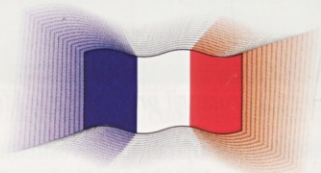
Po dveletni hudi bolezni je 3. maja 2003 odšla od nas gospa Justina Klavara. Rajna Justina je bila rojena 11. aprila 1912 v Čezsoči na Primorskem, kjer je tudi odrasčala. Zaradi težkih časov se je leta 1930 odpravila v svet in se najprej naselila v Milanu (za pet let). S pomočjo sorodnikov je navezala stike z Antonom Kausom, ki je delal v Belgiji. Tudi sama se je preselila v Belgijo, kjer se je z Antonom poročila. V zakonu so se jima rodili trije otroci: Oskar, Radoslav in Rafael. V življenju se je posvetila predvsem svoji družini in se ni nikoli zaposlila. Na stara leta, posebej še v času bolezni, je zanjo

Pokojna Justina Klavara

požrtvovalno skrbel predvsem sin Oskar iz Lausanne v Švici in njegovi prijatelji v Liegeu Kristina Kravanja ter Alain in Monique Claes. Naj jim Bog povrne vso dobroto!

Oskar Kaus

F R A N C I J A

CHAMPS-SUR-MARNE

Gospa Julka Brodar, rojena Lipovac s Champs-sur-Marne, je odšla v večnost 28. februarja 2003. Gospa Julka je ljubila življenje, ga spoštovala, znala prisluhniti vsaki osebi, pa naj je bila v težavah, trpljenju ali veselju. Vrata njenega doma so bila vedno odprta. Bila je gostoljubna in nadvse rada je prepevala. Na dan njenega zemeljskega slovesa je francoski duhovnik v govoru povezal njeno družinsko in župnijsko delo. Redno se je udeleževala svete maše, pela v pevskem zboru in vodila molitve. Nam vsem je izročila bogato dediščino življenjskih kreposti. Julka, hvala ti! Naj ti bo Bog milostljiv in počivaj v miru.

Možu Andreju, sinovoma Fredericu in Gerardu z njenima družinama izrekamo naše iskreno sožalje.

Tončka Šimc

FREYMING-MERLEBACH

Pri družini KELLER so letošnji velikonočni praznik še bolj duhovno

Delček skupine na ogledu Mont St. Odile

in slovesno doživeli, saj sta Jacques in Anita KELLER praznovala 40 let skupnega zakonskega življenja in sta se pri velikonočni maši v kapeli sv. Jožefa Bogu zahvalila za srečne dni skupnega življenja.

Gospa Anita KELLER (roj. LIZZI) je hčerka slovenskih staršev, Elizabete in Štefana. Starša sta bila velika gostitelja in dobrotnika vsakemu, ki je potrkal na njihova vrata. Dobrotljive in postrežljive roke gospe Elizabete so z veseljem stregle našetim slovenskim duhovnikom. Gospod Anton DEJAK se je lani ob svoji ZLATI MAŠI v Herbsterdicku spomnil gospe LIZZI z veliko hvaležnostjo. Orisal je njen čudovit značaj pred podobo Brezjanske Matere. Bila sta zavedna Slovenca globokih slovenskih korenin, ljubitelja slovenske besede in to dediščino sta zapustila tudi hčerki Aniti.

Aniti in Jacquesu želimo vsi pri Slovenski misiji, da bi ju nebeška Mati čuvala in ju vezala v veliki ljubezni in zdravju vse nadaljnje dni skupnega življenja.

O letošnjem prvomajskem prazniku smo brali že v junijski številki. Kakor je napisano, je bila sv. maša zares nadvse slovesna, da se jo bo

spomnil in nepozabno nosil v srcu vsak romar tega dne. Posebno tisti, ki ima v svojem srcu čut za globoka doživetja. Romarji so prišli od blizu in daleč. Še vreme je bilo nadvse naklonjeno.

Na začetku so zadoneli glasovi petih zborov in vseh romarjev ob pesmi »Spet kliče nas venčani maj«, da je bilo veličastno. Oltarno mizo je krasilo 12 duhovnikov.

Med pevsкими zbori je bil tudi slovenski komorni zbor LIMBAR iz Moravč. Naključje jih je pripeljalo mimo našega kraja, ko so se vračali z obiska po Belgiji in Nizozemski. Prinesli so nam lep košček naše Slovenije. Pri maši so prepevali še zbor JADRAN iz Merlebacha, zbor Slovenske katoliške misije iz Merlebacha, cerkveni pevski zbor župnije Herbsterdick in mladinski pevski zbor iz Spicherna, ob spremljavi organista Jacquesa ZAPPA in TRIO KOREN. Vsak pevski zbor je prispeval del svojega zborovskega srca, da je bilo petje zares enkratno in maša nadvse slovesna in globoko doživeta.

Gospodu župniku Jožetu KAMINU še enkrat vsi pri Slovenski misiji iskreno čestitamo za njegovo ime-

novanje za nacionalnega delegata in mu želimo; da bo kot delegat slovenske Cerkve risal uspešno pot odgovornega dela.

Po maši smo se zbrali in napolnili prostore Slovenske katoliške misije v Merlebachu do zadnjega kotička. Župnik KAMIN se je pristrčno zahvalil vsem za pozornost in vzpodbudo in vsem, ki so pripomogli k lepo uspelem dnevu 1. maja.

Pri Slovenski misiji ohranjamo običaje, in to je, da za 1. maja pripravimo za kosilo prašička, pečenega na ražnju. Glavo nato prodajamo za srečke. Letos se je lepo okrašena glava, ki jo je okrasil gospod SAJOVEC, odpeljala z msgr. PUCLJEM v München, saj je bil prav on srečni dobitnik.

Po litanijah smo prisluhnili koncertu komornega pevskega zbora LIMBAR. Lahko rečem, da so nas bogato obdarili, saj so nam predstavili srce in odtenke lepih glasov. Pesem je res tisti simbol, ki nas medsebojno povezuje in razveseljuje. Poželi so resnično veliko priznanje in pustili sled izredno lepega petja.

Lepa alzaška pokrajina nas je privabila, da smo se 8. maja odpeljali iz Freyming-Merlebacha s polnim avtobusom na ogled lepih alzaških krajev, izmed katerih je bila prva točka ogled svetišča Mont St. Odile. Čudovit kraj z izredno lepim razgledom na okolico. Ob enajstih smo se pridružili ostalim romarjem pri skupni maši, pri kateri je prisostvoval tudi naš župnik KAMIN.

Slovenski romarji smo zapeli tudi našo lepo Marijino pesem »Lepa si roža Marija«, ki je na ostale romarje naredila izredno globok vtis.

Po kosilu smo se odpeljali po vinski cesti. Ogledali smo si vasi Ribeaucville in Riquewihr, tipične

alzaške vasi, pravijo jim tudi perle Alzacije.

Pokrajina Alzacija je izredno turistična lepa in zanimiva, znana je tudi po dobrem alzaškem vinu. Predvsem je zanimivo, da te kraje ljubijo selivke štokrlje.

Preživeli smo res lep dan in ko smo se razšli, smo si zaželeli še dosti takšnih dni.

18. maja je Slovensko misijo obiskal gospod župnik Tone DRAŠČEK. Župnik DRAŠČEK nas je s prijaznostjo in toplino dušnega pastirja hitro osvojil in sedaj z veseljem čakamo njegovega prihoda med nas.

Z njim bo tudi delo na široki njivi gospoda KAMINA malo razbremenjeno. Dovolj bo dela za oba duhovnika, saj bo po bolezni gospoda župnika Česnika v Parizu skrbel za vso slovensko Cerkev, raztegnjeno od Merlebacha in okolice do Pariza.

Župniku DRAŠČKU želimo vsi slovenski verniki v Merlebachu in okolici, da bo Bogu in njemu delo, ki ga bo opravljal, v veselje in zadovoljstvo in da bo žel lepe uspehe duhovniškega poslanstva.

Za naš tradicionalni ljudski praznik v mesecu septembru, to bo 6. in 7. septembra 2003, nas bo obiskala folklorna skupina JAVORJE iz Šmartnega pri Litiji. Že danes vabimo ljubitelje lepe glasbe in folklornih plesov na koncert v soboto, 6. septembra, ob 20. uri, in v nedeljo, 7. septembra, od 14. ure dalje. Ponovitvi koncerta bo sledila prosta zabava v prostorih dvorane na ulici Pape-Jean XXIII. (protestantska dvorana) v Stiring-Wendelu.

Jožica CURK

NICA

25. maja je bila v cerkvi Don Bosca maša za vse izseljence. Vsak narod se je pri maši predstavil v svojem jeziku. Nekateri so brali božjo besedo, drugi prošnjje. Bogoslužje je spremljala glasba različnih narodov v različnih jezikih. V polni cerkvi so se predstavila tudi posamezna društva. Po maši smo pri zakuski pokušali raznovrstne specialitete narodov.

Naša mala Béatrice Furlan, ki je nosila slovensko narodno nošo, je bila prav prijetna popestritev.

V juniju se je skupina Slovencev in Hrvatov podala na romanje v Rim pod vodstvom našega duhovnika Štefana Čukmana. Na srečo smo bili tam ravno za veliki rimski praznik sv. Petra in Pavla, tako da smo papeža videli kar dvakrat. Dopoldne je bil blagoslov, zvečer pa velika liturgija. Papež je prišel ob zvonjenju zvonov cerkve sv. Petra, mladi pa so zapeli Glorio. Med mašo je papež posvetil štiri-deset mednarodnih nadškofov.

Čeprav je bilo zelo vroče, tudi do 40 stopinj, smo obiskali veliko znamenitosti tega večnega mesta. Ob

vsem pa je bilo veliko veselja, smeha in petja.

Ob vrnitvi smo se Bogu zahvalili za tako lepo potovanje in srečno vrnitev domov.

Julka PASCALONE

BERLIN

V petek, 2. maja, zjutraj, je v Berlin prispel Mešani pevski zbor župnije sv. Jurija iz Tabora v Savinjski dolini. Sprejel jih je župnik Dori in jim izrekel dobrodošlico, jim pokazal Slomška v cerkvi in jih odpeljal na ogled mesta.

Zvečer je zbor pod vodstvom Milana Kasesnika pel pri maši, po njej so pevci pripravili čudovit koncert. Z njimi je bila tudi pesnica Magda Šalomon, ki je program povezovala z lepo slovensko besedo, tudi s svojimi pesmimi, najbolj

Na Savinjskem večeru je bil med številnimi gosti dolgoletni Dorijev prijatelj in sponzor, vinogradnik gospod Jože Slavinec iz Jeruzalema.

navdušenim poslušalcem je pesmi tudi podarila.

Po koncertu je bilo srečanje v veliki dvorani, kjer je zbor skupaj s prisotnimi zapel novoporočencema Sabini Mahkovic in Eidiju Carstenu Hoethu, ki sta se ta dan, v petek, 2. maja, poročila. Na poroko so prišli tudi njuni sorodniki iz Litije, ki so mladi par s svojim prihodom prijetno presenetili. V Berlin sta prišla tudi Katjuša in Tadej, ki jima je nevesta krstna botra in sta ministrirala pri poroki. Eidijeva priča je prišla iz Amerike, saj Eido do teh ljudi goji še posebno prijateljstvo. Nevestin oče Avgust je žarel od sreče. Prav on je tisti, ki preko firme Brodar naredi veliko dobrega, veliko čudovitih stvari iz nerjaveče pločevine za župnijo sv. Elizabete.

Savinjski večer v slovenski katoliški skupnosti v Berlinu postaja že tradicija. Letošnji se je odvijal v soboto, 10. maja. Pripravili so ga Savinjčani: družine Bačovnik, Bizjak, Bunčič, Škrabar, Brodar, Vodeb, Ipavec in Pukmeister ter župnik Dori. Glavna organizatorka je bila Sonja Pukmeister. Za glasbo so poskrbeli: DUO VENERA -

Brigita in Klara, Duo iz Vranskega sta lepo peli pri sv. maši, v dvorani pa sta skrbeli za dobro voljo in ples.

Brigita in Klara Golobič z Vranskega in Godba na pihala iz Zabukovice, organizatorji pa so pridobili tudi odlične sponzorje. Pri maši sta peli Brigita in Klara, ob koncu pa so v cerkev prikorakali godbeniki, z vsake strani jih je prišlo po dvajset in so s tremi skladbami lepo zaključili program. Drugi del se je odvijal v veliki dvorani. Najprej so nastopili godbeniki pod taktirko Aleša Ulage, ki so igrali prav vse vrstne glasbe, za njimi pa DUO VENERA. Poslušalci so vse nagradili z bučnim aplavzom, ki so si ga prav vsi resnično zaslužili.

Slovesnost prvega svetega obhajila smo letos obhajali v nedeljo, 18. maja. K Jezusovi mizi so prvič pristopili štirje prvoobhajanci: Eva in Neža Vrevc, Patricija Loesch in Kevin Šikanjič. Pri pripravi je župniku pomagal učitelj slovenskega jezika v Berlinu gospod Vlado Donaj, lepo so sodelovali tudi starši prvoobhajancev. Otroci so se prošnje, ki so jih izrekli pri bogoslužju, naučili na pamet, kar je bil velik dogodek za tretjo generacijo Slovencev v Berlinu. Med mašo je igral ansambel Druga generacija, znova je s petjem navdušil Kristijan Božič. Ker pa v zboru Planika poje tudi Kevinova teta Jolanda, so zapela tudi dekleta pod vodstvom Sonje Pukmeister. Tako je vsa slovesnost potekala v stilu mladih.

V mesecu maju smo imeli **dva krsta**. Prvega maja je župnik Dori krstil Leonie, hčer Silvie Ahrnes in Igorja Kolarja, ki prihaja iz Prekmurja. Ponosna botra sta bila Igorjev brat Aleš in Silviin brat Mankel, ki sta pri maši tudi aktivno sodelovala. Aleš je bral berilo, Mankel je organist in je s prijatelji priredil lepo mašo. Starša sta brala

prošnje, ki sta jih sama sestavila. Po slovesnosti je bilo skupno kosilo v župniji, ki sta ga pripravila dedek in babica novokrščenke, Mariška in Geza Kolar. Sodelovali so tudi Silviini starši, ki so zelo aktivni v župniji sv. Marije v Briselangu.

Drugi krst pa je bil 25. maja, ko so starši in botri prinesli v cerkev Luaro Cathrine, drugega otroka Darje Krajner in Rolanda Schabanovskega, prijazno sestrico male Celine. Znova smo bili priča lepi slovesnosti, ki je potekala med skupno slovensko-nemško mašo.

Od srede, 28. maja, do nedelje, 1. junija, je potekalo prvo ekumensko srečanje krščanskih Cerkev v Berlinu, ki se ga je udeležilo nekaj sto tisoč ljudi z vseh celin. Na odprtju shoda sta spregovorila berlinski kardinal Georg Sterzinsky in deželni evangeličanski škof Huber; apostolski nuncij nadškof Giovanni Lajolo pa je prebral papeževo poslanico. Na tem velikem mednarodnem srečanju je v petek, 30. maja, na odmevni okrogli mizi o priseljencih v Nemčiji, ki se je udeležil tudi nemški zvezni predsednik Johannes Rau, sodeloval tudi slovenski župnik v Berlinu, Izidor Pečovnik – Dori, ki je imel v imenu berlinske škofije predavanje o svojih izkušnjah pri delu s slovenskimi in nemškimi verniki v župniji sv. Elizabete, kjer sedaj deluje že osmo leto.

Romanje v Rim in Vatikan

Letošnji praznik svetega Duha – binkošti – je bil za najbolj dejavne v slovenski župniji v Berlinu nekaj posebnega. Oba pevska zbora, moški oktet in ženski zbor Planika, dva člana ansambla Druge generacije in župnijskega pastoralnega sveta ter župnik Dori, so za binkošti poromali v Rim in

Vatikan, kjer so se mudili od petka, 6., do ponedeljka, 9. junija. Vso logistiko je vodilo slovensko veleposlaništvo v Vatikanu, še posebej zaslužna sta bila veleposlanik dr. Ludvik Toplak in gospod Jože Tivadar. Gostom iz Berlina so uredili stanovanje v Sloveniku, kjer jih je pričakal nadvse prijazni vicerektor Igor Luzar in sestre, ki so skrbele za njihovo prehranjevanje.

V soboto je bil čudovit sprejem na veleposlaništvu, kjer se je gospod Dori in imenu vseh zahvalil za gostoljubje in pomoč pri romanju. Višek romanja je bil v nedeljo. Gospodje z vatikanskega veleposlaništva so uredili, da so imeli na sam binško praznik v cerkvi loretske Matere Božje na Beneškem trgu ob 17. uri slovensko mašo. Ob koncu maše je sledil čudovit koncert berlinskih zborov, ki je odmeval tudi v italijanskem časopisu.

Obisk nogometašev »CLUBA 81« iz Šmartnega ob Paki

Po lanski uspešni turneji slovenskih nogometašev iz Berlina v Šmartnem ob Paki so tokrat od 13. do 15. junija prišli na obisk v slovensko katoliško misijo v Berlin člani »Cluba 81« iz Šmartnega ob Paki. Naši mladi nogometaši pod vodstvom trenerja Boruta Blatnika so s pomočjo slovenske župnije organizirali čudovito srečanje. Zvečer so v župnijo prišli gostitelji, ki so nogometaše sprejeli na prenočišče.

V soboto so se nogometaši pomerili v prijateljski tekmi, ki so jo odigrali na igrišču najstarejšega nemškega nogometnega kluba »Germania 1888«. Rezultat tekme je bil znova 3:1 za Club 81. Srečanja v Berlinu se je kot nogometaš udeležil tudi poslanec Milan Kopusar, ki je bil

na tekmi z dvema zadetkoma najboljši strelec!

Po tekmi so se zbrali na pikniku, kjer so ob zvokih Petrove harmonike kmalu zasrbele tudi pete.

Vsa zahvala mladim v Berlinu, še posebej Borutu in njegovi noseči ženi – pričakujeta drugega otroka, Borutovemu bratu Sašu in vsem, ki so karkoli storili, da je srečanje resnično uspelo.

Letovanje na morju

Tudi letos so otroci iz Berlina s svojim župnikom Dorijem letovali v Piranu. Od 20. – 27. julija so stanovali v penzionu Maksimilijan, kjer jih je lastnik Branko Šmon vsako leto znova vesel in jim nudi vse za dobro počutje. Z veliko staro ladjo jih je vozil po morju, kjer so otroci uživali v skokih na odprtem morju. Na ladji so nekajkrat imeli tudi kosilo oz. večerjo. Med njimi sta bila par dni tudi dvojčka David in Tomaž, sinova Aleša Pangerla, ki sta s svojo simpatičnostjo osvojila ves Piran. Žal je bilo zanju prevroče in so morali oditi domov.

Berlinski otroci se v Piranu odlično počutijo in teden je bil prekratek. Bernardka Bačovnik se je znova izkazala kot dobra pomočnica pri

vodenju otrok, kar sicer v Berlinu tudi študira.

M. Mošnik

AUGSBURG

Župnijski praznik

»Pesem vesela naj Gospoda slavi«, je na začetku svete maše zadonela pesem. Slovenska župnijska skupnost je zbrana ob oltarju izražala zahvalo za mnoge prejete milosti, ki jih je skozi leto rosilo nebo. Dva predstavnika v narodnih nošah sta pri darovanju prinesla na oltar kruh in vino, pevski zbor je prepeval, v središču dogajanja pa so bili še posebej trije prvoobhajanci in en birmanec. Tako prvoobhajanci kot birmanec so v slovenski župniji s svojo navzočnostjo in sodelovanjem pritegnili pozornost vseh. Po maši je sledil skupni agape, ki so ga z valčki in polkami popestrili Anton Kresal s harmoniko, Irena Hierl z bas kitaro in Roman Kutin z ritem kitaro.

ULM

Materinski dan

V mesecu maju, ko je vsa narava odeta v zelenje in cvetje, ko žvr-

Župnijski praznik v Augsburgu

Maša v naravi

golenje ptic že v zgodnjih jutranjih urah napoveduje nov dan, človek kar zaustavi korak, prisluhne in občuduje. Lepote bogate naravne majniške ponudbe govorijo o moči življenja. Ni naključje, da se je že zdavnaj verujočemu Slovencu ravno v tem mesecu misel zaustavila pri Mariji, ki nam je podarila začetnika življenja. S šmarnično pobožnostjo ji je hotel povedati, kako jo ima rad. V tem mesecu se spominjamo tudi svojih mater. Dale so nam življenje, ljubezen in še in še ...

Slovenska skupnost v Ulmu je obhajala materinski dan v nedeljo, 4. maja. Pri maši v cerkvi smo se spomnili živih in pokojnih mater. Naši skupni materi Mariji smo prepevali njene pesmi. Po maši je

sledil program v prostorih slovenske župnije. Z učenci dopolnilnega slovenskega pouka ga je pripravila in po uvodnem pozdravu dr. Marka Dvořaka izvedla prof. Jerneja Jezernik. Po skupnem kosilu se je prijetno vzdušje nadaljevalo do poznih popoldanskih ur.

RAVENSBURG

25-letnica društva Planinka

V soboto, 10. maja, je bilo v Ravensburgu veselo. Slovensko kulturno športno društvo je praznovalo 25-letnico svojega obstoja in bogatega delovanja. Praznovanje se je začelo s slovesno mašo, po njej pa se je nadaljevalo. Na začetku je vse prisrčno pozdravil predsednik društva Franc

Žmavc. Čestitke in pozdravne besede so izrekli tudi nekateri imenitni gostje, kot so nadžupan mesta Ravensburg, slovenski generalni konzul iz Münchna, predstavnik mestne občine Ljubljana in drugi. Za kulturni program je poskrbela prof. Jerneja Jezernik. Pevski zbor iz Augsburga pod vodstvom Romana Kutina in folklorna skupina Drava sta na svoj način popestrila veselo praznovanje. Po končanem uradnem programu je sledil ples, na katerem je ansambel Vita iz Slovenije z bogatimi ritmi in veselimi melodijami dajal pečat veselemu vzdušju.

KEMPTEN

Maša v naravi

Kakih 20 kilometrov južno od Kemptena v hribovitem predelu nad Rettenbergom leži kraj Vorderberg, ki je v nedeljo, 29. junija, postal kraj srečanja številnih slovenskih rojakov in njihovih prijateljev iz Augsburga, Ulma, Kemptena, Ravensburga in Stuttgarta. Samoten kraj sredi zelenih planjav je postal najprej kraj molitve in slovesnega obhajanja svete evharistije. Mašo je vodil župnik iz Augsburga, Roman Kutin. Z njim sta somaševala delegat za izseljenske duhovnike, Janez Pucelj, in župnik iz Stuttgarta, dr.

Profesor Jezernikova in otroci na materinskem dnevu

Zvone Štrubelj. Po maši je kraj postal kraj druženja, pletenja novih poznanstev, predvsem pa pesmi in dobre volje. »Lep dan nam je Bog dal doživeti,« je bila ugotovitev vseh navzočih. Kar sama po sebi se je v srcih mnogih oglasila želja: »Naslednje leto se pri maši v naravi spet srečamo!«

Roman Kutin

ESSEN

Oziraj se lurška Marija na nas ...

Sprejmi naše zahvale in usliši naše številne prošnje ter oboje posreduj z ljubečim materinskim srcem svojemu Sinu. S takšnim duhovnim razpoloženjem smo se porurski Slovenci v tednu po beli nedelji podali na romanje v Lurd. Bilo nas je za en avtobus. Vmesna postaja na poti je bil »papeški« Avignon, kjer smo v stolnici imeli sveto mašo. V Lurdu smo se pridružili slovenskim romarjem, ki so bili kar iz vseh treh slovenskih škofij. Globoko smo doživeli ta milostni kraj: od skupne slovenske maše pri votlini (bilo nas je blizu 300 Slovencev), maše naro-

(Essen/Lurd) Slavljenci Johana Lewin in Angelca Florjančič

Porurski romarji v Lurdu

dov, križevega pota, sodelovanja v procesiji z blagoslovom bolnikov do večerne procesije z lučkami. Obiskali smo kraje, povezane z Bernardko, in si ogledali film o njenem življenju. In prav tu smo ob izhodu doživeli prijetno presenečenje, ki mu je botrovala naša slovenska zastava, ki je tudi sicer zbujala pozornost in našo razpoznavnost. Samo par besed in ob zastavi smo se spoznali z angleško skupinico. Med njimi je bila Slovenka (stara mama je bila doma v okolici Slovenj Gradca), ki je naslednji dan praznovala 78. rojstni dan. Voščili smo ji ter zapeli par Marijinih pesmi. Solze veselja so ji polzele po licih, v naših srcih pa veselje, da smo nekoga osrečili. Dejala nam je, da lepšega rojstnega dne še ni imela. Kako malo je bilo potrebno, da je tudi iz njenega srca prišel slovenski glas Marijine pesmi z angleškim naglasom. V Anglijo, kjer daleč naokoli nima sorojaka, ji kličemo: gospa Johana Levis, vse dobro, kakor tudi naši rojakinji Angelci Florjančič, ki je takrat praznovala 65-rojstni dan (spominski posnetek). Ob vračanju smo se ustavili v najbolj ohranjenem srednjeveškem mestu v Carcassonu. Globoka doživetja

Lurda in prijetno duhovno vzdušje v obeh smereh poti z vsem, kar smo spotoma videli, naj obrodi v nas bogate sadove – do romanja v prihodnjem letu, tako smo si zaželeli vsi. In upamo, da ga bomo izpeljali.

Binkoštno srečanje ob 45-letnici župnije

Tradicionalni največji prireditvi Slovencev v Porurju je bil v letošnjem letu pridodan pomenljiv pridih: naših 45 let župnije, kar smo obeležili pri maši, posebej pa v kulturnem programu, ki so ga oblikovali zbori Slovenski cvet, Slovenski fantje ter mladinska skupina Eskala. Primerni teksti iz slovenskega leposlovja so bili vmesna rdeča nit v programu. Tudi družabni del s slovenskim ansamblom Planet X iz Stuttgarta je prijetno poživil praznično družabno vzdušje.

Vreme nam letos ni bilo naklonjeno, močno deževje in toča je marsikoga odvrnilo od srečanja. Bilo nas je morda zato nekoliko manj, a zaznaven je bil lep obisk mladih druge generacije. Duhovni del praznovanja župnije pa bo na prvo oktobrsko, rožnovensko nedeljo,

Binkoštno srečanje ob 45-letnici župnije

ob romanju v Kevelaer. Tedaj bo med nami naš delegat in bivši župnik msgr. Janez Pucelj. **Naj že danes velja pristrčno povabilo na romanje v Kevelaer.**

Telovska procesija

Vsako leto se procesije, ki se prične s slovesno mašo na trgu pred stolnico v Essnu, udeležimo tudi narodne skupnosti, ki tu živimo. Po možnosti naj bi imeli s seboj tudi svojo zastavo in vsaj nekaj narodnih noš. Lepo je videti v široki paleti različnih noš in zastav eno samo veliko družino, ki slavi

evharističnega Gospoda. Med dolgo procesijo po mestu se vmes oglasijo tudi pesmi posameznih narodov v njihovih domačih jezikih. Del te lepe in pisane celote soustvarja vsako leto tudi naša slovenska skupnost. Tudi na ta način poglobljamo svojo vero v krogu velike krščanske družine domačinov in različnih narodov, ki tu živimo.

Dva vesela dogodka – poroka in krst

Na zadnjo majsko soboto, 31. maja, sta pri sv. Janezu v Essnu (slovens-

Anja in Marko Zdovc

ka cerkev za bogoslužje) pred Bogom izrekla svoj življenjski DA ljubezni in zvestobe **Marko ZDOVC in Anja HANS**. Ob njima se je zbralo veliko domačih in prijateljev, od katerih so nekateri tudi lepo aktivno sodelovali pri poročnem obredu. Skupaj z njima smo prosili za božji blagoslov nove družinske skupnosti, ki ji želimo vsega lepega in dobrega na skupni poti življenja. Bog z vama, Anja in Marko!

Na telovo, 19. junija, popoldne, pa smo imeli krst v Hamminkelnu. Prvi otrok mlade družine Irene

Telovska procesija v Essnu ob udeležbi tu živiečih narodnih skupnosti

Manuel Spinneken je postal božji otrok.

Draksler in Erwina Spinnekena je postal božji otrok. Precej domačih in prijateljev z obeh strani družine je duhovno pospremlilo malega Manuela na pot božjega otroštva. Želimo mu, da bi v duhovno lepem krščanskem družinskem okolju doživljal toplino sprejetosti in ljubezni ter spoznaval Boga, čigar otrok je postal. Naj njega in družino spremlja nenehni ljubeči dotik božje bližine.

AZ

FRANKFURT

V mesecu maju je bilo kar nekaj življenja v naši frankfurtski župniji, posebej nabit z različnimi dogodki in prireditvami pa je bil mesec junij. V maju smo imeli v Frankfurtu vsak petek zvečer molitev rožnega venca, mašo in šmarnično pobožnost, kar je bilo lepo obiskano. Ob nedeljah pa smo po nedeljski maši zmolili tudi litanije Matere Božje, v Darmstadtu pa smo jih vse sobote tudi zapeli z odpevi vred. V nedeljo, 25. maja, smo imeli naše vsakoletno popoldansko romanje v Maria Sternbach pri Ilbenstadtu. Iz Frankfurta je to oddaljeno nekaj več kot trideset kilometrov. Navadno je to okrog godu Marije Pomagaj. Ker pa so letos to gozdno cerkev obnavljali, smo imeli mašo in pete litanije v Ilbenstadtu. Z igranjem in petjem nas je tudi letos spremljal tamkajšnji župnik Vinko Kraljič. Šestdeset se nas je zbralo k maši in nato k srečanju v tamkajšnji župnijski dvorani, kjer smo še kakšno uro posedeli pri malici in pogovoru. Za prvo nedeljo v juniju pa smo povabili medse zopet našega delegata msgr. Janeza Puclja, ki je maševal v soboto zvečer v Darmstadtu, v nedeljo dopoldne v Lichu, popoldne pa pridigal in bil

Maša s škofom Uranom na binkoštni ponedeljek v kapeli klaretincev

na voljo za spoved v Frankfurtu. S tem smo hoteli nekoliko poudariti pripravo na binkoštni praznik in birmansko slovesnost, ki je bila na binkošti.

»Pridi, pridi Sveti Duh«, smo v Frankfurtu v času pred binkoštnim praznikom večkrat zapeli, kar je bila molitvena prošnja ne samo birmancev in njihovih staršev, ampak celotne župnijske skupnosti. V petek, 6. junija, zvečer, je prišel med nas škof msgr. Alojz Uran. V prostorih slovenske župnije v Frankfurtu je bilo srečanje z župnijskim svetom, ob tem pa smo tudi skupaj povečerjali. V soboto

popoldne je bilo srečanje s šestimi birmanci naše župnije ter njihovimi starši in botri. Bolj kot spraševanje je bila to kateheza za starše, botre in seveda tudi birmance. Takoj nato smo vsi skupaj odhiteli v frankfurtski Kaiser-Dom, kjer je bila ob šestih vsakoletna maša narodov in jezikov. Mašo je vodil limburški škof Franz Kamphaus ob somaševanju še dveh škofov, našega Urana in škofa iz Indije ter seveda duhovnikov, ki vodijo tujejezične župnije v Frankfurtu. Vodilna misel pri pridigi škofa Kamphausa in sporočilo binkoštnega praznika je bilo: Boga ne moremo upoda-

Birmanci s škofom Uranom

bljati, ker je neskončen in ga zato ne moremo ujeti v svoje predstave in podobe. Tudi ga ne smemo upodabljati po svojih željah in podobah. Tudi o človeku imamo tako ali drugačno podobo, ki si jo največkrat ustvarimo že vnaprej. Letos so pri darovanju predstavniki tujih župnij škofu izročili sveto pismo v lastnem maternem jeziku (slovensko izdajo so izročili trije birmanci), ki bo na voljo za molitev in branje v frankfurtski cesarski stolnici. Mnogo jezikov je bilo slišati pri tem bogoslužju, tako pri petju kakor pri molitvi. Letos je bilo drugo praznično berilo v slovenščini, prav tako tudi del evharistične molitve. Po maši, ki je trajala skoraj dve uri, pa sta župnik Retelj in škof Uran odhitela še v Mainz na obisk k njegovemu prijatelju.

Mašo in birmo smo imeli na binkošti popoldne ob treh v cerkvi Herz Marien. S škofom sta somaševala še domači župnik in Janez Modic iz Mannheima. Seveda so morali nekateri pred tem v kratkem času pripraviti dvorano, ki so jo prej uporabljali Poljaki. Na začetku slovesnosti sta predsednik župnijskega sveta in birmanka pozdravila škofa, zatem pa so se birmanci predstavili škofu in vsej župnijski skupnosti (skoraj 150 se nas je zbralo k tej slovesnosti). Med mašo je bilo ljudsko petje, ki ga je na orgle spremljal poljski organist, vmes pa je Katarina tudi sama zapela in zaigrala na flavto. Škof Uran je v pridigi razvijal osrednjo misel o strahu kot posledici greha, ki človeka drži kot ujetnika. Tudi apostoli so v strahu, zlasti še po Jezusovi smrti, a njegovo vstajenje in nato prihod Svetega Duha strah prežene. Jezus ni zamenjal ekipe boječih apostolov z drugimi, ampak jih je opogumil in okreplil z

darovi od zgoraj. Po slovesnem bogoslužju, ki je trajalo uro in pol, ko so se škofu in tudi župniku starši birmancev zahvalili, smo se zbrali v dvorani k večerji. Kar nekaj ur smo preživeli še skupaj v pogovoru, petju in veselju. Tudi na binkoštni ponedeljek, ki je pri nas v Nemčiji zapovedan praznik, smo imeli v kapeli kletarincev dopolne mašo, po njej pa smo se od škofa Urana tudi poslovili. Še nekaj kratkih obiskov sta naredila škof in župnik, ko ga je nato proti večeru pospremil še na frankfurtsko letališče. Uradno je bil škof Uran prvokrat v naši skupnosti (dvakrat je bil bolj spotoma), a se je vsem ljudem, ki so se z njim srečali, zelo priljubil.

Samo nekaj dni po birmanski slovesnosti in obisku škofa Urana smo imeli v soboto, 14. junija, letošnjo mašo za domovino in piknik ob slovenskem dnevu državnosti. Za to priložnost poromamo 50 km južno od Frankfurta v Maria Einsiedel pri Gernsheimu. Poleg majhne a lepe Marijine romarske cerkvice stojijo tudi povsem nove stavbe skavtskega centra škofije Mainz. Zraven pa je seveda tudi prostor za odprt ogenj in pečenje na žaru. Letos je prišel med nas p. Peter Lavrih OFM iz Ljubljane, da nam je spregovoril ob prazniku Sv. Trojice in maši za domovino. Dobri dve uri pred mašo, ki je bila ob petih popoldan, se je ravno nad tem območjem razvnela silovita nevihta z močnim dežjem, ki je verjetno nekatere »pregovorila«, da so ostali doma. Isti dan je bila tudi poroka slovenskohrvaškega para (Jasmina Legenstein in Davor sta se poročila v Offenbachu) in jih je bilo kar precej pri tej poroki, pa še sosedje iz Mannheima so imeli svojo obletnico bogoslužja v Schwarzwald.

Tako je bila letošnja udeležba pri maši za domovino bolj skromna, samo petdeset se nas je zbralo. A bilo je ravno tako prijetno, saj se je ozračje ohladilo in tudi dežja ni bilo več, da bi motil pomašno slavlje ob dobrotah z žara, ki so jih tudi letos pripravili župljani iz Darmstadta in Mainza.

Temu slavlju pa je čez nekaj dni sledil praznik sv. Rešnjega telesa in krvi. Skupaj s katoličani drugih narodov in seveda domačini smo ga praznovali v Frankfurtu s skupno mašo pred mestno hišo in nato s procesijo v frankfurtsko cesarsko stolnico. Roman je nosil bandero naše župnije, Kristina in Helena sta prinesli kruh in vino limburškemu pomožnemu škofu Pieschlu, ki je vodil somaševanje in procesijo, Katarina pa je prebrala prošnjo ljudstva v slovenskem jeziku. Seveda so tudi drugod na tak ali podoben način obhajali ta praznik evharistije.

Kot nekakšen zaključek pred poletnim zatišjem, pa čeprav so se začele počitnice pri nas šele koncem julija, smo imeli v petek, 27. junija, zvečer v Frankfurtu koncert godbe na pihala iz Laškega in nastop tamkajšnje plesne skupine

Jasmina Legenstein z možem Davorjem Bartulovićem

Pokojna Ana Pliberšek s svojo družino

mažoretk. Naslednji dan so namreč nastopali na prireditvi slovenskih pevskih zborov iz Nemčije v Mannheimu in so se hoteli ta večer predstaviti in zaigrati nam Slovincem iz Frankfurta in okolice, zlasti pa Laščanom, ki živijo tukaj. Kot smo že predvidevali, dan in ura seveda nista bili najbolj primerni, ker se mnogi vračajo domov z dela pozno, pa še povečan promet je konec tedna. Zaradi vsega tega seveda nismo računali na večjo udeležbo, vseeno pa se nas je zbralo petdeset v dvorani cerkve sv. Bonifacija (nastopajočih pa je bilo seveda 60). Tako godba kakor mažoretke so se v enournem nastopu res lepo predstavili in nam priredili lep večer z znanimi melodijami, ne nazadnje v čast slovenskemu državnemu prazniku. Se je pa seveda tudi tokrat pokazalo, da je nekaterim 400 km blizu, drugim pa je nekaj kilometrov ali nekaj deset kilometrov daleč; tudi iz daljnega Kassla na severu Hessna so prišli na koncert. Za goste in obiskovalce je bilo na voljo nekaj hrane in pijače in dve uri sta hitro minili, ko so se gostje morali posloviti in odpeljati v Mannheim prenočevat. Naj jim velja najlepša zahvala za ta kratek, a lep večer.

V nedeljo, 6. julija, pa je dopolnilna slovenska šola pripravila zaključek šolskega leta, ko so popoldne po slovenski maši v dvorani cerkve Marijinega Srca v Frankfurtu nastopili učenci dopolnilnega pouka z recitacijami, dobili pa so tudi priznanja bralne značke za prebrane knjige.

V četrtek, 22. maja, smo v Frankfurtu na pokopališču Bonamess pokopali enainpetdesetletno Ano Pliberšek. Zahrbna bolezen je njeno zemeljsko življenje hitro končala. Doma je bila iz Šmartnega na Pohorju, kjer je bila tudi krščena. V juliju 1971 je prišla v Nemčijo, poročila pa se je leta 1972. Veliko ljudi, tako Slovencev kakor tudi drugih se je zbralo ob možu, treh hčerah in sorodnikih k pogrebni maši v cerkvi Presvete Trojice v Frankfurtu, prav tako pri žalnem slovesu na pokopališču. Naj se njeno božje življenje, ki se je začelo pri krstu, izpolni v večnosti pri Bogu, njenim domačim pa izražamo sožalje z Jezusovimi besedami, »jaz sem vstajenje in življenje«.

INGOLSTADT

28. in 29. junija smo bili na izletu v Berlinu. Odkar je Berlin spet postal nemška prestolnica, smo se že nekaj časa pogovarjali, da bi bilo lepo, če bi skupaj obiskali to mesto. Želja je dozorela in odločili smo se. Kmalu se nas je zbralo za en avtobus (56 potnikov). Odpeljali smo se v soboto navsezgodaj ob rahlem dežju z našega običajnega zbirnega mesta, na parkirišču Feucht se nam je pridružilo 12 sopotnikov in zadnjih 6 še v Plechu. Vreme je postajalo vedno lepše, saj smo iz avtobusa opazovali s soncem obsijano pokrajino ob naši poti. Odštevali smo kilometre in prepevali pesmi iz pesmaric. Točno opoldne, kot smo načrtovali, smo prispeli Berlin. V vzhodnem delu je bil naš hotel, kjer nas je že pričakal slovenski duhovnik v Berlinu, gospod Izidor Pečovnik – Dori. Potem ko smo se razporedili po sobah in se malo osvežili, nas je župnik Dori popeljal na krožno pot po mestu in nam strokovno predstavil znamenitosti Berlina, ki je zgrajen na petih gričih ter opozoril na nekatere posebnosti nemške prestolnice: široke aleje, mnogi parki in da ni zgrajen tako stisnjeno kot druge svetovne prestolnice (od severa do juga 40 km in od vzhoda do zahoda 60 km). Oglledali smo si tudi muzejske ostanke zidu, ki je nekoč zarezal v to mesto. Zid je padel, obe polovici mesta se zlivata v eno, pogledi in način življenja pa so še vedno deljeni. Kot v vseh velemestih je tudi tu na pohanu kriminal, nasilje ter pod pretvezo svobode tudi mnoge razvade ter sprijenosti. Zaradi ene takšnih prireditev žal nismo mogli, kljub vsem prizadevanjem gospoda Dorija, v osrčje mesta z

rem

Z izleta v Berlinu – pred dvorcem Sans Souci v Potsdamu

Brandenburškimi vrati. Večurna vožnja po mestu je hitro minila.

Višek dneva je bil v Slovenskem centru, kjer so nas sprejeli s slovensko gostoljubnostjo. Najprej so nas pogostili z zelo okusno večerjo, ki se nam je kar prilegla. Vmes smo se s terase na cerkveni strehi še ozrli v vse štiri vetrovne strani na mesto. Po večerji nas je župnik Dori duhovno pripravil za mašo, ko nam je predstavil cerkev sv. Elizabete, kjer imajo že vrsto let slovensko mašo. Cerkev krasi tudi vitraž s podobo blaženega škofa Antona Martina Slomška s slovenskim napisom: vera bodi vam luč; in tako so se Slovenci zapisali v to cerkev. Nato je bila lepa slovenska maša s somaševanjem duhovnikov Stanka Koštrica, Dorija Pečovnika in Stanka Gajška. Cerkev je napolnila mogočna pesem ... Po maši smo se spet zbrali v župnijski dvorani, kjer so nam otroci slovenske dopolnile šole s svojim učiteljem pripravili zares pristrčno lutkovno predstavo. V prijetnem druženju nam je čas hitro mineval in morali smo se vrniti v hotel k počitku. Nekaterim se še ni dalo iti spat. Eni so še malo pokramljali o dnevu, drugi pa so bolj ali manj uspešno

podirali keglje in nato nas je vse pomalem vzela noč.

V nedeljo po zajtrku smo obiskali Potsdam. Spremljala in vodila nas je prijazna gospa Zorica Kujavec. Le bežno smo si ogledali mestece, kjer so se nekoč brezskrbno predajali oddihu in kulturnim užitek v poletni rezidenci pruski kralji. Naredili smo še skupni posnetek v čudovitem parku pred dvorcem Sans Souci v stilu rokokoja, in počasi smo se odpravili k avtobusu. Hvaležni smo se poslovili od gospe Zorice in se podali na pot proti Ingolstadtu.

V prijetnem in razigranem razpoloženju so kilometri hitro ostajali za nami. Nekaterih se je pollaščala utrujenost od vročine in teže dneva. Dospeli smo v Plech, kjer so prvi izstopili, tu sta nas pričakala s slovensko sceno ter nas odžejala Magda in Janez Šircelj. Še postanek v Feuchtu in sledil je zadnji odsek poti do Ingolstadta, kamor smo prispeli ob napovedani uri. Izlet je za nami, ostali pa so vtisi in nepozabni spomini na enkratno doživetje dveh dni v Berlinu.

Nadvse hvaležni smo župniku Doriju, ki nas je tako lepo vodil ter

nam izčrpno predstavil znamenitosti in utrip mesta; vsi smo bili navdušeni nad njegovim vodstvom, hvala berlinskim rojakom za pristrčen sprejem, gostoljubnost in domačnost. V nas je lepa misel na vas.

Stanko G.

MANNHEIM

25 let slovenske maše v Schwarzwald

14. junija smo v Vöhrenbachu, ki leži blizu izvira Donave med Furtwangnom in Donaueschingenom, praznovali 25-letnico slovenske maše za Schwarzwald. Slovensko mašo je pred petindvajsetimi leti začel župnik Stanko Gajšek, ki je spoznal mnoge Slovence iz Schwarzwalda in videl njihovo vnemo za slovensko mašo in slovenska srečanja. Zato je prevozil na stotine in tisoče kilometrov, da bi spoznal čimveč Slovencev in pridobil njihove naslove. Tako je dobil dovolj utemeljen razlog, da je vpeljal slovensko mašo v Vöhrenbachu, za kar so mu vsi še zdaj hvaležni. Mnogi so prej namreč hodili k slovenski maši v dolino v Freiburg. Zato je razumljivo, da so še toliko bolj veseli, da imajo slovensko mašo nekoliko bližje, čeprav imajo še vedno do 70 kilometrov daleč, medtem ko je za pojme tistih, ki živijo v večjih mestih, že na drugi konec mesta predaleč.

Popoldne ob treh je bila v župnijski cerkvi slovesna maša, ki jo je vodil pomožni škof iz Freiburga msgr. Reiner Klug ob somaševanju dveh nekdanjih slovenskih župnikov, Jožeta Cimermana in Stanka Gajška, ter sedanjega župnika Janeza Modica. Somaševal je še gost iz Slovenije, Sebastijan Cerk,

ki je bil na študiju v Freiburgu. Na koro pa je na orgle igrala Karmen iz Ingolstadta, ki študira solopetje in je tudi lepo zapela med obhajilom.

Na začetku sta škofa in vse navzoče pozdravila predstavnika Slovencev, ki živijo v Schwarzwald, Tatjana Scholl in Robert Černoša. Pri darovanju pa so v narodnih nošah izročili škofu simbolične darove kruha in vina. Škof Klug se je takoj priljubil vsem, ki so bili v cerkvi. S svojo neposrednostjo in prijaznim nasmeškom na ustnicah, pa tudi s spontanimi gestami, predvsem pa s svojim nagovorom je mnogim dokazal, da razume vernike z drugim maternim jezikom in nas podpira. Mnogi so po maši zatrjevali, da bodo imeli duhovne hrane za ves teden, tako je bilo lepo v cerkvi. Tudi navzoči nemško govoreči domačini so bili navdušeni nad škofovo mašo in slovenskim petjem. Nekateri so celo odkrili, da se da slovenski tekst vsaj toliko brati, da lahko z nami pojejo slovenske pesmi. Tudi škof, ki se je najprej bal, da ne bi zahtevali od njega, naj mašuje v slovenskem jeziku, je pri prošnjah za vse potrebe po slovensko odgovarjal, na koncu pa je tudi že pel z nami zahvalno pesem.

Po maši smo se vsi preselili v mestno dvorano, kjer smo se poveselili. Najprej so člani ansambla Vasovalci zapeli škofu slovensko narodno pesem, člani folklorne skupine Lipa iz Tuttlingena pa so se predstavili v gorenjskih narodnih nošah ter zaplesali slovenske narodne pleske. Pozdravil nas je še župan iz Vöhrenbacha, ki je bil navdušen nad škofovo pridigo, pa tudi nad tem, da je zvedel, da je nekaj podobnosti med krošnjarji iz Schwarzwalda, ki so nosili napro-

Škof Reiner Klug med obhajilom blagoslavlja otroke.

daj lesene ure »kukavice«, in ribniškimi krošnjarji, ki so nosili naprodaj leseno »suho robo«.

Vročina, ki je že dolgo trajala in je dosegla tudi Schwarzwald, je verjetno marsikoga odvrnila, da ni šel na pot. Kljub temu so nekateri prišli od zelo daleč: iz Saarlanda, že blizu luksemburške meje sta Margučeva naredila kar okrog štiristo kilometrov v eno smer. Podobno tudi iz Ingolstadta, od koder so prišli z dvema avtomobiloma z župnikom Gajškom na čelu. Zato se lahko vsak, ki ni prišel, kesa, saj je bila vročina za ljudi iz doline kar znosna, ker je na osemsto metrih nadmorske višine najmanj za šest stopinj hladneje kot v dolini. Ko je popoldne v bližini divjala še nevihta, ki je nam sicer prizanesla, se je prav prijetno ohladilo in so se lahko ogreti plesalci hodili ven hladiti.

Kljub vročini in z njo povezani žeji pa se je popilo bolj malo cvička, saj smo, kot kaže, Slovenci vsaj v Schwarzwaldu zelo disciplinirani in ne pijemo dosti, če vozimo avto.

Revija slovenskih pevskih zborov

Slovensko kulturno društvo »dr. France Prešeren« je 28. junija organiziralo srečanje slovenskih

pevskih zborov iz Nemčije, Francije in Slovenije.

Geslo srečanja je bilo: »Da bo moj vnuč še pel slovenske pesmi«.

Prišlo se je osem zborov: moški zbori: Triglav in Moj šocelj iz Sindelfingna, Simon Jenko-Miško Kranjec iz Nürnberga, Lovski pevski zbor iz Medvod; mešani pevski zbori: Jadran iz Freyning-Merlebacha, Ciril Silič iz Vrtojbe, mladinska skupina Eskala iz Düsseldorfa, nemški zbor St. Konrad iz Mannheima ter ženska mladinska skupina Polončice iz Medvod.

Poleg njih je nastopila še sopranistka Natalija Bukšek iz Heidelberga, ki jo je na orgle spremljal Dominik Hormuth iz Freiburga.

Pred prireditvijo v cerkvi in po njej je nastopila najprej zunaj, potem pa v dvorani pihalna godba iz Laškega z mažoretkami.

To srečanje je bilo velika vzpodbuda za vse pevke in pevce. Spoznali so, da se tudi drugod požrtvovalno trudijo za slovensko petje ter da jih povsod tarejo podobne težave: vsi se staramo, število se zmanjšuje zaradi starosti, bolezní ali odhoda v domovino. V Nürnbergu sta se zato dva zbora združila v enega, podobno bi bilo pametno narediti

tudi v Sindelfingnu. Klub vsemu ne kaže obupati. Navdušenje za slovensko petje se resnično prenaša na vnuke in šele po njih tudi na otroke prve generacije. V Nemčijo skoraj nihče ni prišel z namenom, da za stalno ostane tu. Vsak je računal, da se po nekaj letih vrne v domovino. To se je potem podaljševalo za dolga desetletja, ne da bi se tega prav zavedali. V prepričanju, da se kmalu vrnejo v domovino, se niso dovolj potrudili, da bi otroke vzgojili v slovenskem duhu za življenje v Nemčiji. Otroci so tako postali Nemci brez globokih slovenskih korenin. To se je pokazalo prav na prireditvi v Mannheimu, ko je bilo občutno premalo poslušalcev iz Mannheima in okolice in razen tistih nekaj mladih, ki so jih starši uspeli preprostiti, da pomagajo pri strežbi, ni bilo nikogar, celo tistih ne, ki se imajo za ljubitelje petja. Šele ko imajo sami otroke in vidijo, da se otrok ob starih starših zanima za slovenski jezik in slovensko petje, spoznajo, da so nekaj zamenjali, kar jim zdaj manjka in jih otrok spravlja v zadrego.

Drugače je v Freyding-Merlebachu v Franciji, kjer sestavljajo zbor pevke in pevci, ki so že vsi iz druge, tretje ali četrte generacije. Toda tam je zgodovina izseljenstva malo drugačna. Tja so se Slovenci izselili med obema vojnama in so vedeli, da bodo tam ostali. Ljubezen do domovine in slovenskega jezika so uspešno prenesli na svoje otroke in vnuke, kar se pozna še danes.

V Nemčiji je svetla izjema mladinska skupina Eskala iz Düsseldorfa, ki ji pripada sedem deklet (v Mannheimu jih je nastopilo pet) in en fant. Pod vodstvom gospe Danice Ban so odlično zapeli.

Da smo se skoraj preobjedli vsega dobrega na področju glasbe, je poskrbela še godba iz Laškega, za oči pa njihove mažoretke. Nato nas je nekaj članov godbe v narodno zabavnem ansamblu zabavalo še pozno v noč.

J. M.

MÜNCHEN

Dolga doba poletnega premora, ko naša revija ne izide, nas sili, da se ozremo nekoliko bolj nazaj. Že v maju je bila na pokopališču v Perlachu komemorativna slovesnost za žrtve medvojnega nacističnega nasilja. Med njimi je bilo vsaj sedem, morda celo devet Slovencev. Spominske slovesnosti so se udeležili predstavniki diplomatskega zbora iz dežel, iz katerih so žrtve, in položili venec. Za pokojne so molili duhovniki in škofje različnih ver in obredov. Navzoči so bili ukrajinski in grški škof, turški imam ter poljski, slovenski, češki in slovaški duhovnik. Slovence sta zastopala generalni konzul Matjaž Jevnišek in župnik Marjan Bečan.

Zaključek šole smo imeli že pred binškošnimi počitnicami konec maja. Zahvalno mašo so skupaj s starši oblikovali šolarji z branjem božje besede in petjem ritmičnih

pesmi. Potem pa smo se vsi skupaj odpeljali v Grünwald, kjer smo si ogledali gozdno učno pot. Spoznavali smo različna drevesa, živali in značilnosti gozdnih tal. V paviljonu smo si ogledali nagačene gozdne živali, gobe in druge gozdne sadeže. Po prijetnem sprehodu nas je gospod Grojzdek povabil na svoj dom. Preživeli smo nekaj lepih uric ob skrbno in dobro pripravljene hrani na njihovem sončnem vrtu. Imeli smo zares lep dan. Iskrena hvala Grojzdkovim za odlično organiziran izlet, topel sprejem in dobro pogostitev.

Telovo. Letos smo se Slovenci bolj opazno udeležili mestne telovske procesije. Pri darovanju so trije slovenski pari na oltar prinesli značilne slovenske darove: cviček, domač kruh in potico. Po maši se je razvila telovska procesija, katere se je udeležilo na tisoče domačinov in ljudi različnih narodnosti v mestu in najvišji predstavniki bavarskih oblasti z ministrskim predsednikom Stoiberjem na čelu. Med številnimi predstavniki različnih redov, kongregacij, verskih skupin, župnij, cehov, narodnih misij so pozornost zbudile tudi slovenske narodne noše. Telovska procesija ni samo verska manifestacija, ampak tudi predstavitev katoliških narodov.

Nasmejani šolski otroci iz Münchna

Slovenske narodne noše pri telovski procesiji

Župnijski in šolski izlet je bil namenjen otrokom in odraslim in nas je vodil v Lego deželo v približno uro in pol oddaljenem Günzburgu. Dežela lego kock nam je ponudila znamenitosti evropskih mest v miniaturni obliki. Pogumnejši so se vozili z zmajevim vlakom skozi grad ter avtomobilčki po toboganu. Tisti s pustolovsko žilico pa so si drznili s čolnom po poteh Johnnyja Thunderja skozi votline, deževne gozdove ter se na koncu spustili po 12-metrskem slapu. Spust je bil v vročem sončnem dnevu prijetno osvežujoč. V lego areni smo si lahko ogledali predstavo znanega lego junaka Jake Skala (Jack Stone), v lutkovnem gledališču pa zgodbo o kralju in princeski ter zmaju. Na prizorišču ob gradu je pogumna princesa s sodelovanjem otrok rešila viteza iz zmajevih krempljev. Otroci od 7 do 13 let so v Audijevi avtošoli lahko naredili vozniški izpit. Tudi najmlajši so uživali na številnih otroških igriščih z raznovrstno ponudbo igrač. V lego tovarni smo si ogledali izdelavo lego kock, v zgodovinskem delu pa smo videli razstavljene igrače iz razvojne zgodovine lego industrije.

V poletnem času je med Slovenci v Münchnu bolj mirno. Vsako

nedeljo se kljub temu zbere k maši skupinica 30 do 50 ljudi. Letos je izredna vročina marsikomu med starejšimi otežila gibanje zunaj na soncu, vendar je za trdno jedro zvestih faranov nepogrešljivo nedeljsko srečanje vernih, ki se po maši radi zadržijo pred cerkvijo v pogovoru. V času, ko je bil župnik Marjan na dopustu, ga je nadomeščal naš gost Miran Kelvišar, župnik v Kisovcu.

STUTT GART

Prvi ekumenski dan krščanskih Cerkva

Od srede, 27. maja, do nedelje, 1. junija, je v Berlinu potekalo prvo ekumensko srečanje krščanskih

Cerkva. Za marsikoga je bilo to prelomno in zgodovinsko srečanje, saj so prvič po Martinu Lutru člani evangeličanske in katoliške Cerkve sodelovali na množični prireditvi. Tega dogodka smo se iz slovenske župnije iz Stuttgarta udeležili kar štirje: podpredsednik ŽPS Štefan Fabčič in njegova žena Jelka, študentka Sonja Vuk in župnik dr. Zvone Štrubelj, ki je bil med drugim zadolžen za medijsko poročanje v Družini, Novem glasu, Mladiki, na Radiu Ognjišče in na slovenskem radiu Trst A. Več o tem dogodku si lahko preberete v tematskem članku na prvih straneh te številke Naše luči.

Občuteno praznovanje materinskega dne

V soboto, 10., in v nedeljo, 11. maja, smo v naši župniji praznovali materinski dan. Praznovanje je obogatila vokalna dekleška skupina Bel Canto iz Murske Sobote pod vodstvom profesorice glasbe Gabrijele Bratina. Dekleta so s petjem oblikovala sveto mašo in nato predstavila lep in kakovosten program v dvorani. V soboto popoldne smo praznovali v Pfullingenu, v nedeljo dopoldne v Böblingenu, popoldne pa v Stuttgartu. Povsod je bila lepa udeležba. V Böblingenu

Prvo sveto obhajilo v Stuttgartu

smo imeli nedeljsko mašo skupaj z nemško skupnostjo.

Prvo sveto obhajilo

Za vsako župnijo je prvoobhajilni praznik posebno doživetje. Toliko bolj za naše skupnosti med izseljenci. V Stuttgartu smo letos imeli tri prvoobhajanke. V nedeljo, 18. maja, so se nam pridružile pri euharistični mizi. Ta dogodek smo proslavili zelo slovesno.

Čilka Novak

Praznik svete birme

Deset birmancev iz Stuttgarta in okolice se je polni dve leti pripravljalo na potrditev v veri, na praznik svete birme. Oblikovali so lepo in delovno skupino, ki se je med šolskim letom srečevala vsake štirinajst dni, ob sobotah dopoldne. Škof birmovalec Alojzij Uran iz Ljubljane se je z birmanci in njihovimi starši srečal na svečenico, 2. februarja. To srečanje je bilo zelo pomembno, saj so birmanci in njihovi starši osebno spoznali »simpatičnega« škofa, kot so pozneje komentirali. Ta osebna vez je zlasti birmancem pomagala, da so se na praznik resno in zavzeto pripravljali. Birmanski praznik smo imeli v soboto, 28. junija, dan

pred praznikom svetih Petra in Pavla.

Maša v naravi

Že dan za tem, v nedeljo, 29. junija, smo z dvema avtobusoma odpotovali v Allgäu, na planoto Rettenberg nad Kemptenom. Skupaj s skupnostmi iz Augsburga, Ulma, Kemptena in Ravensburga smo se udeležili lepe in doživete maše v naravi. Po njej smo imeli še piknik, ki je potekal v prijetni gozdni senci. Ob klepetu in prepevanju slovenskih pesmi smo obiskali še cerkev v Kemptenu, kjer je osem let župnikoval Primož Trubar.

Izlet v Evropapark

Kot vsako leto smo tudi letos za konec šolskega leta za otroke in starše sobotne slovenske šole priredili izlet. Cilj letošnjega izleta je bil Evropapark. Napolnili smo cel avtobus. Sobota, 12. julija, bo vsem, ki smo se udeležili izleta, ostala v nepozabnem spominu. Ni manjkalo zabave, prijetnih iger, pa tudi petja in molitve ne.

KRSTNA SLAVJA – V nedeljo, 1. junija, je bila v cerkvi sv. Bonifacija v Böblingenu med sveto mašo krščena JULIA ARNDT, hči Torstena in Marije, roj. Zore.

Staršem in deklici želimo veliko veselja in božjega varstva.

V nedeljo, 15. junija, je v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu pri sv. krstu med nedeljsko mašo postal božji otrok prvorojenec NICK KRALJ, sin Krunoslava in Marjance, roj. Malovrh. Mladi družini čestitamo, Nicka pa naj spremljajo molitev in zgled botra.

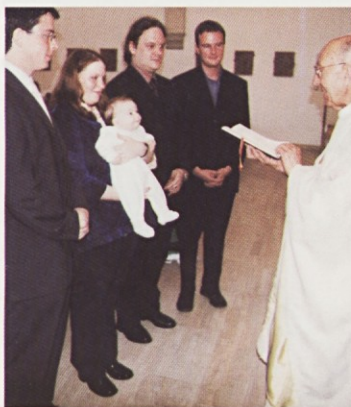

Nick Kralj

Za ADRIANO VENTA, drugo hčarko v družini Jožeta in Elizabete, roj. Cerovšek, je bila sobota, 12. julija, pomemben dan, ko je prejela zakrament sv. krsta v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu. Adriani želimo, da bi lepo rasla in se veselila božjega otroštva.

Birmanci

Julia Arndt

Adriana Venta

V Stuttgartu smo le dan kasneje, v nedeljo, 13. julija, v cerkvi sv. Konrada, med nedeljsko mašo krstili JULIO KOLAR, hči Roberta in Jožice, roj. Ritlop. Prisotnost župnijske skupnosti je dala dogodku slavnosten poudarek. Juliji želimo, da bi ob podpori botrice in staršev rasla v milosti in ljubezni.

Julia Kolar

Starša Stani KOKOL in Ingrid, roj. Hafner, sta v nedeljo, 20. julija, prinesla h krstu sinka drugorojenca LARSA v cerkev sv. Konrada v Stuttgartu, kjer je postal božji otrok.

Nalogo botrstva je prevzela Silva Hafner iz Slovenije. Staršem iskreno čestitamo, malemu Larsu pa želimo božjega varstva.

Lars Kocol

Nevenka Lamovšek in Peter Renner

Poroke

V soboto, 10. maja, sta si pred oltarjem v cerkvi sv. Pavla v Beuerenu obljubila zvestobo v krščanskem zakonu NEVENKA LAMOVŠEK in PETER RENNER. Novoporočencema želimo sreče, razumevanja in ljubezni.

V župnijski cerkvi na Brezovici pri Ljubljani sta si v soboto, 7. junija, pred oltarjem obljubila zvestobo do smrti ANDREJA MARINKO in SREČKO RAJH, oba iz slovenske skupnosti v Stuttgartu. Naj bo ta življenjska odločitev zanju blagoslovljena in polna razumevanja.

Andreja Marinko in Srečko Rajh

Praznovanja

V začetku maja je v Schorndorfu dopolnila 70 let gospa ANGELA OCVRK. K temu prazniku ji iskreno čestitamo in ji želimo še veliko blagoslovljenih let.

Angela Ocvirk

V petek, 18. julija, smo v Bad Urachu po zahvalni maši v cerkvi nazdravili gospe MILKI MELE ob 60. obletnici življenja. Kot članici ŽPS se ji zahvaljujemo za povezanost, prijateljstvo in gostoljubje in želimo obilo zdravja, trdne vere in božjega varstva.

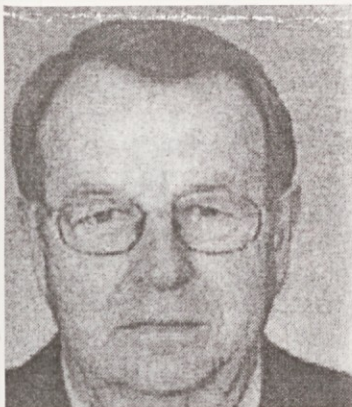

Ljudmila Mele

Pogrebi

Anton Valenčak

Rojen 4. septembra 1930 v Dekmanci 18, Bistrica ob Sotli. V

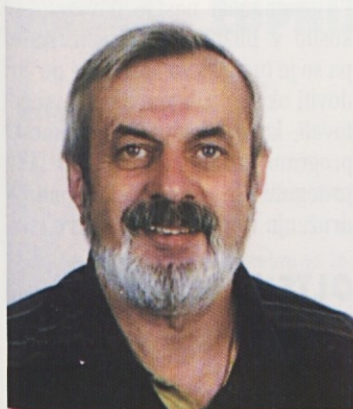

Pokojni Anton Valenčak

Nemčijo je prišel leta 1962 v Hessential- Schw. Hall. Tu je bil zaposlen 28 let pri podjetju THEN/Maschinen und Apparatenbau v Schw. Hall. Umrli je 23. decembra 2002 v Hessentialu, kjer je bil pokopan 3. januarja 2003. Domačim in sorodnikom izrekamo sožalje.

Alojz Vajdič

Rojen petega julija leta 1949, v Podplešivci pri Ljubljani, se je izšolal za tiskarja in pri 20 letih odšel v tujino. Prišel je k sestri v Stuttgart in najprej v različnih podjetjih opravljal poklic tiskarja. Leta 1972 se je poročil z življenjsko družico Marijo, leta 1975 se jima je rodil sin Markus. Po daljši in hudi

Pokojni Alojz Vajdič

bolezni je mirno zaspal v Gospodu v soboto, 5. julija. Slovo od pokojnega smo obhajali v ponedeljek, 7. julija v kapeli bolnišnice Robert Bosch v Stuttgartu. Pokopan je bil v soboto, 12. julija, v družinski grobnici v Podplešivci, v župniji Notranje Gorice.

Stane Movrin

Pokojni Stane Movrin

Rojen 28. septembra leta 1935 v Adlešičih, v Beli krajini, se je izšolal za livarja, modelarja in nekaj časa delal doma, pri 27 letih je odšel v tujino. Pet let je tudi tu opravljal isti poklic, nato se je zaposlil v firmi elektronike Telefunken. Pred štirimi leti je odšel v pokoj. Pred kratkim se je pojavila zahrbtna bolezen, ki se ji je upiral z različnimi terapijami in veliko voljo do življenja. Ključa ozdravitve pa ni bilo. Mirno je v krogu svojih domačih zaspal v Gospodu v četrtek, 17. julija zvečer ob osmih. Slovo in pogreb smo ob številni udeležbi slovenskih rojakov imeli v torek, 22. julija, na pokopališču v Heilbronn.

Ana Komotar

»Smrt je bolečina živih« - V petek, 11. julija, popoldan je za vedno zaspala v Gospodu žena, mama, babica in prababica gospa Ana

Pokojna Ana Komotar

Komotar, roj. Domboš. Rodila se je 23. junija leta 1914 v Bistri.

Poročila se je z dr. Antonom Komotarjem konec marca 1941. Rodili so se jima trije otroci, hči Katarina in sinova Toni in Radko. Po nekaj letih je morala bežati za možem v Italijo, nato pa z družino v daljno Argentino in se po treh letih naselila v Urugvaj. Leta 1969 se je z družino preselila v Evropo, najprej v Švico, nato v Nemčijo – v Stuttgart, kjer je živela do svoje smrti.

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

ZÜRICH

V petek, 20. junija, smo imeli v Zürichu sestanek župnijskega odbora Slovenske misije. Česa takega si v Švici ni lahko privoščiti, saj ni mačji kašelj zbrati 27 odbornikov iz trinajstih skupnosti, ki so že tako dokaj oddaljeni, povrh pa morajo na poti proti Zürichu premagovati še zastoje in druge ovire na cesti. Vendarle je ob dvotretjinski udeležbi srečanje uspelo in tako

smo napravili nujno potrebni korak naproti večjemu sodelovanju in povezovanju naših številnih slovenskih skupnosti.

Preden se dotaknem še česa drugega, bi se rad najprej s toplo in sočutno mislijo v imenu naše skupnosti spomnil dveh naših rojakinj, ki sta po dolgi bolezni v mesecu maju izgubili svoje sozakonce. Sožalje in upanje v veri najprej izrekam gospe Klari Derendinger iz Züricha ob odhodu njenega moža Oskarja v večnost. Po zaslugi in zgledu svoje dobre žene je pred leti sprejel krščansko vero, v hudem trpljenju se je združil s trepečim Odrešenikom in upamo, da danes že uživa srečo večne slave.

V Ruggellu (Kneževina Liechtenstein) pa smo pospremili k večnemu počitku Walterja Oberparleiterja. Njegovi ljubeči soprogi, naši rojakinji Rozi in družini pokojnega, izražamo v težkih trenutkih svojo bližino in prijateljstvo.

Opazil sem, da v Švici obstaja praznik, katerega obhajanje se vleče kar tri mesece. To je materinski dan. Slovenci se kar ne morejo odločiti, če bi ga povezali s socialističnim dnevom žena v začetku marca, s cerkvenim praznikom

Gospodovega oznanjenja Mariji 25. marca ali z materinskim dnevom, ki ga švicarski koledar postavlja v mesec maj. Tako smo priča številnim praznovanjem na različne datume in na različnih krajih. V Zürichu smo kot zadnji obhajali materinski dan v maju. Seveda, kot se spodobi, s sv. mašo in s čudovitim programom slovenske šole.

LIGERZ

Ob navzočnosti slovenskega katoliškega duhovnika Davida Taljata in duhovnika reformirane Cerkve sta v Ligerzu 31. maja stopila v zakonski stan naša rojakinja Vesna Osana in njen izvoljenec Markus Thöni. Novoporočenca, ki redno prihajata k slovenski maši v Bern, sta ob oltarju posvetila svojo ljubezen, in čeprav pripadata različnim krščanskim Cerkvam, ju družijo vera v istega Boga in Odrešenika Jezusa Kristusa.

Vesna in Markus! Slovenska skupnost se iskreno veseli vajine ljubezni in odločitve za zakon. Bodita srečna in ponosna na različne darove, ki jih prinašata na skupno življenjsko pot.

Vesna in Markus sta stopila v sveti zakon.

APPENZELL (MARIA IM AHORN)

Na vnebohod se rojaki iz Švice vsako leto odpravimo na romanje v božjepotno svetišče Maria im Ahorn pri Appenzellu. Letos nas je bilo več kot 80 in zame je bil kar lep občutek, ko sem videl, da se vendarle kje najde kakšna cerkvice, ki je premajhna za navzoče rojake.

Po sveti maši nas je povezal še kosilo v bližnji restavraciji, našel pa se je tudi čas za sprehode po čudoviti okolici. Ob tem smo že načrtovali, kako bi popestrili romarski program prihodnje leto in tako pritegnili še več naših ljudi k druženju v veri in prijateljstvu.

OLTEN

Slovenska skupnost v Oltenu me večkrat razveseli s svojevrstnimi pobudami. Tako so se odločili, da bi imeli v mesecu maju dvakrat

Slovenci iz Švice so se podali na vsakoletno romanje v Maria im Ahorn.

med tednom šmarnično pobožnost. »Nekaj nas bo že prišlo,« so rekli. In glej čudo: pri običajnih nedeljskih mašah v Oltenu še nisem videl zbranih toliko ljudi kot na naše šmarnične ponedeljke. Dobre pobude obrodijo blagoslovljene sadove.

Druga pobuda je bila, da bi imeli na binkoštni ponedeljek mašo v

naravi. Zbrali smo se na domačiji Rolanda in Rezke Stampfli v Wisenu. Na trati ob hiši smo postavili oltarček in darovali sveto mašo. In ne bi bili Slovenci, če ne bi sledilo tudi druženje ob dobri hrani, petju in šalah. Ko je kot vrhunec zadonela še trobenta našega Franca Kompareta, se mi zdi, da so ob tako mogočnih

melodijah krave po okoliških bregovih ta dan dale vsaj dvakrat več mleka. Naša pesem je odmevala v gorski dolini tako prešerno, da so nestrpni sosede nad nas poslali kar žandarje. A ti so bili na srečo razumevajoči.

OBEDISSBACH

Zvesta člana bernskega slovenskega občestva zakonca Milan in Heidi Greiner se vsako leto lotita izjemno velikega podviga, kulturne izmenjave pevskih zborov med osnovno šolo v Milanovi rodni Kamnici in Oberdiessbachom v Švici. Tako je obisku stotnije švicarskih šolarjev v Sloveniji v začetku aprila v maju sledil obisk otrok iz Slovenije. Pripravili so tri nepozabne koncerte v Brienzu, Bernu in Oberdiessbachu. V sedmih letih sta zakonca Greiner omogočila že 1000 šolarjem, da se obogatijo ob sadovih tovrstne izmenjave. Čestitke za zavidanja vredno podjetnost pri tako velikem projektu!

Zbrani pri maši v naravi na binkoštni ponedeljek

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

NEMČIJA

STUTTART

Svete maše v mesecu septembru 2003

STUTTART, sv. Konrad: 7., 14., 20. (sobota - Esslingen, vinska trgatev ob 17. uri) septembra ob 16.30. V nedeljo, 28. septembra, romanje v Einsiedeln v Švico (odhod ob 7. uri).

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 7. septembra ob 9.45; 21. septembra ob 11. uri: Magdstadt, maša v naravi.

SCH. GMÜND, kapela s. Jožefa: 14. septembra ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 21. septembra ob 9.00.

AALEN, sv. Avguštin: sobota, 20. septembra maša v Esslingenu ob 17.00, nato vinska trgatev.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 27. septembra ob 17.00.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 27. septembra v Heilbronn ob 17. uri!

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 20. septembra, sobota, ob 17.00; nato praznik vinske trgatev.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 27. septembra, od 10.00 do 12.00. Vabljeni tudi starši, skupaj bomo določili urnik srečanj za celo šolsko leto.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 6. septembra, zaradi poroke maša odpade. Vabljeni v Pfullingen.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 13. septembra, ob 16.45.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.

Marko Kremžar:

LETO BREZ SONCA

Proti nam je prišel nek domobranec in povedal, da gremo zdaj naravnost do Drave, kjer nas bodo Angleži sprejeli v varstvo. Lažjih src smo krenili na pot. Cesta je bila polna beguncev, od roba do roba. Med vozovi je bilo vedno več pešcev.

Ko sem leta kasneje poslušal rojake, ki teh dogodkov niso doživeli, da bi se moral tiste dni ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman takoj vrniti iz Celovca v Ljubljano, sem pomislil na srečanje begunske reke z angleškimi oklepnimi vozili, ki so se morala sredi ceste obrniti, ker jim je bilo popolnoma nemogoče nadaljevati pot. V tistih razmerah osebni avto ljubljanskega škofa ne bi prišel niti do Drave. Če ne drugi, je škofov šofer lahko vedel, da je pot v smeri proti Ljubljani zaradi navala beguncev neprehodna.

Mračilo se je že, ko smo prišli do prvih hiš. Cesta je postala položna. Nekdo je povedal, da je tam blizu že dravski most, čez katerega bomo šli naslednje jutro. Na drugi strani Drave so bili Angleži.

Ko smo ob cesti iskali prostor, kjer naj bi prenočili, se je hitro stemnilo. Na levi sem zagledal travnik z visoko travo, ki niti ni bila preveč prašna. Na njem je bilo že polno beguncev, peš in z vozovi, ki so se pripravljali, da tam prenoče. S prijateljem sva kolesi že davno spet potiskala, ker je bilo v gneči popolnoma nemogoče voziti. Zavila sva na travnik, naredila nekaj korakov in spustila kolesi na mehka tla. Iz nahrbtnikov sva pote-

gnila odeji, ju razprostrla, položila puški poleg sebe in sedla. Noč ni bila temna in v svitu zvezd sva gledala, kako se usipajo s ceste vedno nove sence ljudi, konj in voz. Nekaj malega sva pojedla, pa legla, se pokrila s plašči in skušala zaspati.

Čerprav na cesti ni bilo kričanja, je bilo vendar vso oč slišati ljudi, ki so stopali po bregu navzdol s težkimi, utrujenimi koraki in kako se je drobilo kamenje pod okovanimi kolesi. Od časa do časa sem zaslišal krepkejše korake. Bili so vojaki, ki so prihajali za nami. Skupina vojakov je prav blizu nas krenila s ceste. Govorili so v meni neznanem jeziku. Kasneje sem zvedel, da so Grki, ki se tudi umikajo pred komunisti. Tudi oni so iskali prostor za prenočitev. Ker je bil travnik ob cesti že zaseden, so krenili mimo, po travi proti grmovju, ki je bilo nekaj korakov proč. Leže sem videl noge, ki so stopale skoraj tik moje glave.

Naenkrat nas je vrgel pokonci strašen tresk, takoj za tem pa krik in nato splošno kričanje. Eden grških vojakov je stopil na mino, ki je ležala v travi nedaleč od ceste. Odrgala mu je nogo. Ostali Grki so ga zagrabili in sredi zmede odnesli proti Dravi, da ga s pomočjo Angležev spravijo v najbližjo bolnico. Smilil se mi je. Nisem si mogel misliti, da je mina fantu sicer vzela nogo, a da mu je morda rešila življenje.

Drugo jutro sem se zbudil, ko je posijalo name zgodnje sonce. Kamor sem pogledal, je bilo vse polno beguncev in vedno novi so še prihajali po cesti. Neki domobranski častnik nas je poiskal in odbral štiri, ki naj urejamo promet na cesti. To je bilo lahko reči. Vprašal sem, kako naj to naredimo. Povedal je, da je most

(Kempten) Rojaki iz Stuttgarta in okolice pred cerkvijo Primoža Trubarja

(Frankfurt) Župnik se zahvaljuje voditeljici plesne skupine.

trenutno za begunce zaprt in da morajo vsi s ceste na bližnje travnike in njive.

Z Zmagom, ki ga je doletela ista naloga, sva spravila odeji in se oprtala. Vsi štirje izbrani smo se postavili vzdolž ceste in govorili ljudem, kaj naj storijo. Ni bilo spraševanja ne godrnjanja, ljudje so molče naredili, kar si jim rekel, večina pa niti ni potrebovala navodil, sledili so tistim, ki so bili pred njimi. Stal sem na nekakem razpotju in gledal po cesti navzgor v smeri proti Ljubelju. Vrsti, ki se je zdaj hitreje pomikala, ni bilo konca. Možje, žene, dekleta, otroci, drug za drugim, nekateri z nahrbtniki, drugi z vozički, tu in tam kak kolesar. Če me je kdo vprašajoče pogledal, sem pokazal v smer, kjer je čakala na ravnini ob cesti že množica prav tako utrujenih ljudi. Od časa do časa sem povedal, da bodo most kmalu odprli in gledal, če ozrem kakega znanca. Ni ga bilo. Neznance sem spraševal, kdaj so šli skozi Tržič. Povedali so, da je za njimi še dolga vrsta. Govorilo se je, da so zadnji del kolone napadli partizani. Nikogar ni bilo, da bi ga lahko vprašal po mami in teti.

Opazil sem, da so moji trije tovariši med tem že izginili s ceste. Kakega posebnega reda res ni bilo treba delati, a mislil sem si, da so ljudje bolj mirni, če vidijo, da domobranci skrbimo za red. Mimogrede sem skušal ujeti kako vest o tistih, ki so doživeli nekje pred Tržičem partizanski napad. Ljudje niso dosti vedeli. Vsak je poznal le najbližje. Že kaj se dogaja za prvim ovinkom, je bilo nemogoče uganiti. Slišal sem, da višje gori, zadaj, domobranci varujejo cesto. Bilo je že blizu poldneva, ko me je spoznal neki daljni znanec iz Most. Povedal je, da morata biti mama in teta še precej daleč, ker ju je prehitel že nekje za Kranjem. Potem

sem zapustil svoje mesto na razpotju in poiskal tovariše, da zvem, kdaj se bomo odpravili čez most.

Zgodaj popoldne so nam sporočili, da je most odprt. Po nekaj korakih sem zagledal Dravo, most, na njem in na drugi strani pa že vrsto begunskih voz. Konji so z utrujenim korakom stopali po cesti, ki se je tam spet vila navkreber. Množica je v hipu oživila. Ko sem gledal morje ljudi in konj, sem se bal, da bodo kar vdrli proti mostu. Pa so sami od sebe znali ustvariti red. Mirno so se pomikali proti cesti in se ponovno vključevali v dolgo procesijo, nato proti levemu bregu Drave in mimo majhne skupine angleških vojakov, ki so čuvali prehod.

Ko sem z našo skupino kolesarjev stopal s travnika proti cesti in pazil, da smo se v gneči držali skupaj, sem zagledal nedaleč pred seboj ata. V svoji črni obleki, odkrit, da so se mu srebrno sivi lasje svetili v soncu, s klobukom v roki, je stal sredi skupine beguncev, ki so se pripravljali, da gredo proti mostu. Bili so videti kmečki ljudje in čudno se mi je zdelo, da vidim toliko pešcev skupaj. Nisem vedel, da se je veliko ljudi umikalo peš in da so kmečke družine z vozovi vzele med potjo k sebi najbolj utrujene med njimi. Po dolgem počitku so ljudje spet pešačili.

Ata je bil vendarle predaleč, da bi ga poklical. Gledal sem, kako je stopal molče, počasi, a zravnano. Ni govoril. Vedel sem, da po tihem moli. Skušal sem ga dohiteti, pa se je množica premaknila tako, da je njegova skupina že zavila na most, ko smo domobranci s kolesi, ki smo jih vodili ob sebi, še čakali na travniku ob cesti. Opazil sem, da so nekateri iz naše skupine pustili puške v travi.

(Se nadaljuje)

Turistka vpraša taksista:

-Ali mi lahko opišete najkrajšo pot do železniške postaje?

-Ne morem, ker sem taksist.

☺

-Ali si slišal, da je šef odpustil oba moja pomočnika, ker sta goljufala goste? vpraša natakakar svojega prijatelja.

-Saj je storil pravilno, da ju je odpustil. Za goljufanje strank pa res ne potrebuješ pomočnikov!

☺

-Pozabil sem vključiti taksimeter in zdaj ne vem, koliko naj vam računam za vožnjo, reče taksist potniku.

-Kakšno naključje. Jaz sem pa ravnokar ugotovil, da sem doma pozabil denarnico.

☺

-Deset kil brez kosti, prosim.

-Tako, tako, samo trenutek. Tako, je prijazen mesar in hoče zaviti velik kup mesa.

-Ne, ne, saj vam ni treba zavijati. Želela sem samo videti, za koliko sem se zredila.

☺

-Težki časi so prišli.

-Kako to mislite, šef?

-Zdaj naših izdelkov nihče več ne kupuje. Niti tisti ne, ki že doslej niso plačevali tistega, kar so naročili.

☺

-Kadar se spreva z ženo, tudi po mesec dni noče govoriti z menoj.

-Blagor tebi, moja pa takrat šele začne regljati.

☺

-Kaj? Pri tistem mazaču ste bili? Prepričan sem, da vam je svetoval veliko neumnost! reče zdravnik pacientki.

-K vam me je napotil.

☺

-Kam pa kam? vpraša Milan prijatelja Gorenjca Simona, ko ga pred letališkim poslopjem zagleda z dvema kovičkoma v rokah.

-Na poročno potovanje. Veš, čeprav sva z ženo že pet let poročena, prej ni bilo priložnosti za poročno potovanje.

-Kje imaš pa ženo? ga vpraša prijatelj in pogleda okoli sebe.

-Doma je ostala. Nekdo pač mora varovati otroke.

-Mi imamo pa avto, vi pa ne!

-Mi imamo pa hišo, vi pa ne!

-Mi imamo pa jahto, vi pa ne!

-Mi imamo pa bazen, vi pa ne!

-Mi imamo pa uši, vi pa ne!

-Tudi mi jih imamo, saj smo jih dobili od vas!

☺

Nemci so kopali 50 metrov globoko v zemljo in našli zrnca bakra. Takoj so oznanili vesoljnemu svetu:
-V Nemčiji smo imeli pred 2500 leti zgrajeno podzemno telefonsko omrežje!

Rusi se niso dali. Ko so izvedeli novico, so tudi oni začeli kopati in v globini 100 metrov naleteli na drobce stekla. Javnost so seznanili:

-V Rusiji smo imeli pred 5000 leti zgrajeno optično omrežje!

Ko so to prebrali Bosanci, so tudi oni zavrtali v zemljo. Kopali so in kopali, prišli do globine 1000 m, toda ničesar niso našli. V bosanskih časopisih pa je izšla novica.

-V Bosni smo imeli pred 10.000 leti zgrajeno omrežje za brezžični telefon!

☺

-Mirno lahko odložite masko z obraza, gospod doktor! je rekel pacient na operacijski mizi. Ni se vam treba skrivati, ker sem vas prepoznal!

☺

Policista Bogdan in Miro gresta v kino. Med predstavo reče Bogdan:

-Stavim tisočaka, da se bo tale šofer zaletel v drevo!

-Strinjam se. Toda jaz stavim s teboj, da se ne bo zaletel, mu odvrne Miro.

Voznik se zaleti, po filmski predstavi pa reče Bogdan:
-Veš Miro, nič ne bo s stavo. Prevaral sem te, saj sem film že gledal.

-Jaz tudi, pa si nisem mislil da se bo igralec dvakrat zaletel v isto drevo. Mislil sem, da bo drugič previdnejši.

☺

-Dve skupini cestnih gradbenih delavcev kopljeta dvesto metrov dolg jarek. Vsaka skupina začne na svojem koncu. Prva začne ob šestih in izkoplje tri metre na uro, druga pa prične ob pol sedmih in izkoplje štiri metre na uro. Kje se bosta skupini srečali?

-Ob osmih v bifeju.

☺

-Kako policist zmanjša prometno zmedo v križišču?

-Odide iz križišča na malico!

301A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

307A1 V Celju prodam novejšo dvosobno (63 m²) stanovanje, cena 47.000 eur. Tel. 031 311193.

307B1 Dve opremljeni sobi v Münchnu dam v najem mlajšima upokojencema. Inf. v Nemčiji: 0049-1007098 (zvečer).

307C1 BLIZU MARIBORA prodam skoraj v celoti opremljeno novo hišo (100 + 140 + 140 m²) ter 831 m² zemlje za okoli 300.000 evrov. Geslo: "Jugovzhodno pobočje Pohorja in lep pogled na Maribor".

307D1 V CELJU, v mirnem in urbanem okolju, prodam novo dvostanovanjsko, takoj vseljivo, hišo na 350 m² veliki parceli. Stanovanjske površine je 230 m². Prepis možen takoj. Alojz Stepinšek, Arclin 35, 3211 Škofja vas, tel. 00386-3-577-39-19 ali 00386-41-372-077.

307A3 - Zaradi smrti dedičev je naprodaj stavba – novogradnja, dokončana do treh četrtin, 120 m², podkletena, dve nadstropji, priključeni voda in elektrika, vzdana okna. Pripadajoče zemljišče meri 2000 m². Lega: Moravci v Slovenskih goricah, občina Ljutomer, ob turistično zanimivi vinski cesti. V bližini so bio terme. Cena: 40.000,- €. Tel. in faks v Nemčiji: 02685- 986 798, prenosni tel. 0171- 9547 057.

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:
http://zvone.freeweb.bz

Slovenska katoliška misija Berlin:
http://www.skmberlin.de

Slovenska župnija Frankfurt, Nemčija:
http://home.t-online.de/home/skg ffm/

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:
http://home.t-online.de/home/skm.ma/

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija:
http://home.t-online.de/home/skm.st/

Elektronski naslovi slovenskih izseljenskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, Stanislav Cikanek, London
cikanek@msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, Alojzij Rajk, Eisden

lrajc@planetinternet.be
NEMČIJA, Izidor Pečovnik, Berlin

dori@skmberlin.de
Alojzij Zaplotnik, Essen

azaplotnik@t-online.de
Stanislav Čeplak, Oberhausen

sceplak@t-online.de
Martin Mlakar, Koeln

skm.koeln@t-online.de
Martin Retelj, Frankfurt

skg ffm@t-online.de
Janez Modic, Mannheim

skm.ma@t-online.de
Stanislav Gajšek, Ingolstadt
skm.in@t-online.de

Zvone Štrubelj, Stuttgart
zvones@gmx.de

Marko Dvorák, Ulm
marko.dvorak@t-online.de

Janez Pucelj, München
zveza-sid@msn.com

ŠVEDSKA, Zvone Podvinski, Göteborg
zvone@telia.com

ŠVICA, David Taljat, Zürich
taljat.david@bluewin.ch

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI
zveza-sid@msn.com

ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA
rafaelova.druzba@siol.net

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravičen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROCNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 4.000 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11
A-1050 WIEN
tel. (*43) 1-544 2575

Oskrbuje tudi skupnost
v Linzu in Freilassingu

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3
A-8020 GRAZ
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau
Marienkapelle, Villacherstraße
Jože Andoljšek
tel. (*43) 042 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution
B-6200 CHÂTELINEAU
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

Slovenski pastoralni center

Av. de la Couronne 206, Ixelle
1050 Bruxelles

FRANCIJA

Silvo Česnik

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON
tel. (*33) 1-42 53 64 43
faks (*33) 1-42 53 56 70

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin, delegat

14, rue du 5 Decembre
F-57800 MERLEBACH
tel. (*33) 3 87 81 47 82
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

Štefan Čukman

6, rue Vernier
F-06000 NICE
tel. (*33) 4 93 88 58 51

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

dr. Jožko Pirc

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

SRBIJA IN ČRNA GORA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
11000 Beograd
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38
D-10829 BERLIN
tel. (*49) 030 - 784 50 66
faks (*49) 030 - 788 33 39
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29
D-46149 OBERHAUSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121
D-50674 KÖLN
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81
D-85055 INGOLSTADT
tel. (*49) 0841 - 59 0 76
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Staffenbergstr. 64
D-70184 STUTTGART
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Roman Kutin

Klausenberg 7c
D-86199 AUGSBURG
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137
D-89073 ULM
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
faks: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10
D-80538 MÜNCHEN

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14
S-411 38 CÖTEBORG
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

mag. David Taljat

Hallwylstrasse 60
CH-8004 Zürich
SCHWEIZ
tel. (*41) 01 301 31 32
faks (*41) 01 303 07 88
GSM (*41) 079 777 39 48

25. let slovenske maše v Schwarzwald

Škof Klug pristopa k oltarju

Naše narodne noše so popestrile slovesnost.

Zvesti obiskovalci slovenske maše

Množica se zgrinja k obhajilu.

Slovesnost smo nadaljevali v dvorani.

Skupina "Vasovalci" je škofu zapela slovensko narodno.

Veseli gostje na naši slovesnosti

ISSN 1408-9726

9 771408 972008